

การประจักษ์มาของพระมารดาพรหมจารี 9 ครั้ง ที่พระศาสนจักรรับรอง

แม้ว่าพระแม่มารีย์จะได้รับเกียรติยกขึ้นสวรรค์ทั้งกายและวิญญาณแล้วก็ตาม แต่พระแม่มารีย์ทรงเป็นห่วงมนุษย์ที่อยู่บนโลกนี้ จึงได้ทรงประจักษ์(ปรากฏองค์)ให้มนุษย์ได้เห็นหลายครั้ง เพื่อเตือนให้มนุษย์ได้กลับใจดำเนินชีวิตในหนทางที่ถูกต้อง

1. ปี ค.ศ.1531 แม่พระกวดาลูป ประจักษ์แก่ยวง ดิเอโก (Juan Diego) วันที่ 9, 10, 12 ธันวาคม ค.ศ.1531 รวม 3 ครั้ง ที่ภูเขาเตเปยัค ประเทศเม็กซิโก ทรงให้คำมั่นสัญญาว่า จะรับฟังคำภาวนาของผู้มาวอนขอ และจะบรรเทาใจ ผู้ทุกข์ร้อน พระแม่มารีย์บอกแก่ยวง ดิเอโกว่า ฉันทือมารีย์ พรหมจารีและมารดาของพระเจ้า เครื่องหมายคือ ภาพแม่พระบนผ้าใยต้นตะบองเพชร

2. ปี ค.ศ.1830 แม่พระเหรียญอัศจรรย์ ประจักษ์แก่นักบุญคิธริน ลาปูเร วันที่ 18 , 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1830 รวม 2 ครั้ง ตอนเย็นที่โบสถ์น้อย พระแม่บอกให้สวดภาวนาทรงแสดงพระประสงคืให้ทำเหรียญเป็นเหรียญแม่พระอัศจรรย์ และทรงให้คำมั่นสัญญาว่า จะประทานพระพรพรทานไปอย่างกว้างขวาง และทุกคนที่ห้อยเหรียญนี้จะได้รับพระพรพรทานอย่างมากมาย (ทรงย้ำ 2 ครั้ง) เครื่องหมายคือเหรียญแม่พระอัศจรรย์

3. ปี ค.ศ. 1846 ทรงประจักษ์แก่แม็กซิมีนและเมลานี วันที่ 19 กันยายน ค.ศ. 1846 เวลาเที่ยง ที่เชิงเขาลาซาแลตฝรั่งเศส บอกให้สวดภาวนา ทรงแจ้งข่าวสำคัญว่า พระนางไม่อาจยึดพระหัตถ์ของพระบุตรของพระนางไม่ให้ลงอาชญาโทษแก่มนุษย์ได้ เพราะมนุษย์ได้ทำบาปมากเหลือเกิน และให้คำมั่นสัญญาว่า ถ้ามนุษย์นั้นไม่กลับใจใช้โทษบาป มนุษย์ก็จะอดอยาก , ล้มป่วย , และตายในที่สุด แต่พระนางจะวอนขอพระมหากษัตริย์ให้หยุดหย่อน เครื่องหมายคือแม่พระร้องไห้...ร่วมกับพระมหาทรมานของพระบุตร

4. ปี ค.ศ. 1858 ทรงประจักษ์แก่นักบุญแบร์นาดีต วันที่ 1 กุมภาพันธ์ - 16 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1858 ประจักษ์ 18 ครั้ง ที่ถ้ำตำบลลูร์ด บอกให้ภาวนาเพื่อคนบาป จงใช้โทษบาป(ย้ำ 3 ครั้ง) และให้ก้มลงจูบพื้นดิน , ตีมน้ำที่ลำธาร และชำระร่างกายเพื่อคนบาป และทรงบอกให้นักบุญแบร์นาดีต ไปบอกพระสงฆ์สร้างวัด เพื่อจะได้มีผู้มาแสวงบุญ และบอกว่าพระนางคือผู้ปฏิสนธินิรมล ทรงให้คำมั่นสัญญาว่า แบร์นาดีต จะมีความสุขในโลกหน้า เครื่องหมายคือน้ำพุ

5. ปี ค.ศ. 1871 ทรงประจักษ์แก่เออแซน บาร์เบอแตต์ วันที่ 17 มกราคม ค.ศ.1871 ที่หน้าบ้านเมืองปองต์แมง ฝรั่งเศส บอกให้สวดภาวนา ทรงให้คำมั่นสัญญาว่า พระบุตรของพระนางทรงรับฟังคำภาวนาแล้ว เครื่องหมายคือกางเขนสีแดง

6. ปี ค.ศ. 1876 ทรงประจักษ์แก่แอสแตล ฟาแกต วันที่ 14 ก.พ. - 8 ธ.ค. ค.ศ. 1876 ที่เปลเลอัวแซง ฝรั่งเศส ขอให้ซื้อสัตย์อย่าทำให้พระพรพรทานที่ได้รับไว้ประโยชน์ ทรงบอกให้สวดภาวนา และแสดงพระประสงคื ให้ทำเสื้อจำพวกเครื่องหมายคือเสื้อจำพวก

7. ปี ค.ศ. 1917 ทรงประจักษ์แก่ลูซีอา , ฟรังซิสโกและยาซินทา วันที่ 13 พ.ค. - 13 ต.ค. ค.ศ. 1917 ทรงประจักษ์ 6 ครั้ง ตอนเที่ยงที่แอ่งน้ำแอเรีย , ฟาติมา ประเทศโปรตุเกส ทรงนัดหมายให้มาที่นี่ 6 เดือน ของวันที่ 13 ทรงแสดงพระประสงคืให้สวดลูกประคำทุกวัน และเดือนให้คนอื่นสวดด้วย วอนขอสันติ ทำกิจศรัทธาต่อดวงอาทิตย์นิรมลในวันเสาร์ต้นเดือน ให้สมโภชวันแม่พระลูกประคำ ให้สร้างวัดอีก 1 หลัง ทรงให้คำมั่นสัญญาว่า ถ้าพระสันตะปาปาถวายประเทศรัสเซียแก่พระนาง รัสเซียจะกลับใจ และบอกว่าพระนางคือแม่พระลูกประคำ เครื่องหมายคือดวงอาทิตย์หมุนควงคว้าง

8. ปี ค.ศ. 1932-33 ทรงประจักษ์แก่เด็ก 5 คน วันที่ 28 พ.ย.1932 - 3 ม.ค. 1933 รวม 3 ครั้ง ที่เมืองโบแรง ประเทศเบลเยียม บอกให้สวดภาวนาเสมอ และทำพิธีกรรมถวายแก่พระแม่ และพระแม่อยากที่จะให้สร้างวัด เพื่อผู้มาแสวงบุญ พระแม่บอกว่าพระแม่คือพรหมจารีนิรมล มารดาพระเจ้า ราชินีแห่งสวรรค์ และทรงให้คำมั่นสัญญาว่า พระแม่จะทำให้คนบาปกลับใจ เครื่องหมายของพระองค์คือ รูปหัวใจทองคำ

9. ปี ค.ศ. 1933 ทรงประจักษ์แก่มาเรียต เบโก วันที่ 15 ม.ค.- 2 มี.ค. ค.ศ. 1933 รวม 8 ครั้ง ที่บันเนอ ประเทศเบลเยียม ทรงบอกแก่มาเรียตว่าให้สวดภาวนามาก ๆ พระแม่คือแม่พระของคนยากจน ,มารดาพระผู้ไถ่, มารดาพระเจ้า และทรงอยากจะให้สร้างวัดขึ้นที่นี่ และให้คำมั่นสัญญาว่า จะสวดอุทิศให้ทุกคนด้วย เครื่องหมายคือ น้ำพุแม่พระ

1.แม่พระแห่งกวดาลูป

ทรงประจักษ์แก่ ยวง ดิเอโก ประเทศเม็กซิโก ค.ศ.1531 พระวิหารแม่พระกวดาลูป สร้างขึ้นตั้งแต่ ค.ศ. 1700 ณ เชิงภูเขา เตเปยัค ใกล้เมืองเม็กซิโกนั้น เป็นสำคัญพิเศษแห่งความรักในการแพร่ธรรมของพระนาง ซึ่งแตกต่างจากธรรมดา พระนางทรงสอนผู้ที่พระนางทรงพอพระทัย ชื่อวัดมารีอาแห่งกวดาลูป เป็นชื่อที่พระมารดาเองประทาน เพราะพระมารดานิรมล ได้ประจักษ์มาในแคว้นอาสแตก มีรูปร่างหน้าตาและผิวพรรณของหญิงสาวชาวอาสแตก และทรงเรียกบุคคลผู้อยู่ในแคว้นนั้นว่า "บุตรของเรา" พระนางทรงนำความรอดอันยิ่งใหญ่คือ ผลของการไถ่บาปมนุษย์ของพระบุตรมาสู่ชาวอาสแตก (Astec) ในวันเสาร์ที่ 9 ธันวาคม 1531 ชาวอินเดียนแดงผู้หนึ่งชื่อ ยวง ดิเอโก (Juan Diego) ขึ้นไปที่ตำบลเตเปยัค ที่เม็กซิโก เพื่อจะไปวัดที่วานเตียโก ตลาดเตโลโก เป็นวัดของฤๅษีคณะฟรันซิสกัน เพื่อไปร่วมถวายบูชามิสซาเป็นเกียรติแด่พระมารดา คริสต์ตั้งใหม่ผู้มีความเชื่อมั่นคง ดำเนินชีวิตอย่างไม่มีที่ติ เขาเป็นพ่อม่าย ตั้งแต่ลูเซียงรยาของเขาถึงแก่กรรม เขาใช้เวลาส่วนใหญ่ในการสวดภาวนา เข้าวันนั้นเขาเดินทางไปถึงภูเขาเตเปยัค ได้ยินเสียงเพลงไพเราะอ่อนหวาน เขาหยุดมองดูยอดเขาเพื่อจะฟังว่าเสียงนั้นมาจากไหน เขาประหลาดใจที่เห็นก้อนเมฆขาวสว่างส่องแสงเป็นสีรุ้งงามตา เขารู้สึกสบายใจเหมือนอยู่ในสวรรค์ เขาพิศวงงงงวยในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เมื่อรวบรวมสติได้ก็ได้ยินเสียงอ่อนหวานของสตรีซึ่งมาจากเมฆนั้น เรียกชื่อเขา แล้วเชิญให้เข้าไปใกล้ ยวงไม่เสียเวลาคิดรีบป็นขึ้นบนเขานั้น พอถึงยอดเขา ก็เห็นสตรีงามมากในแสงสว่างอันรุ่งโรจน์จนแทบตา พระพักตร์ค่อนข้างคล้ายเหมือนชาวพื้นเมือง อารมณ์ส่องแสงดังจะเปลี่ยนศิลาที่กระทบให้กลายเป็นเพชร สตรีงามพูดภาษาอาสแตกด้วยสำเนียงอ่อนหวานว่า "ลูกรัก จะไปไหน?" ยวงตอบด้วยความเคารพว่า "ผมจะไปเม็กซิโกเพื่อร่วมถวายมิสซาซึ่งพระสงฆ์ของพระเป็นเจ้าถวายเพื่อเรา" สตรีงามกล่าวว่า "ลูกรัก เราคือ มารีย์ พรหมจารี และมารดาพระเจ้า เราปรารถนาให้เขาสร้างวัดในที่นี้ ณ วัดนี้ เรา มารดา ผู้รักชาวอินเดียนจะแสดงความเมตตาอย่างลึกซึ้งสำหรับผู้ที่มาหาเรา ในวัดนี้เราจะฟังคำภาวนาและบรรเทาความทุกข์ เพื่อให้สำเร็จตามความปรารถนาี้ เจ้าจงไปเมืองเม็กซิโก ไปหาท่านสังฆราชบอกท่านว่า เราเองส่งเจ้าให้ไปหาเพื่อให้ท่าน

สร้างวัด ณ ที่นี้ จึงบอกท่านให้ทราบถึงสิ่งที่เจ้าได้เห็นและได้ยิน อย่าเป็นห่วง เราจะตอบแทนภาระซึ่งเราจะมอบนี้ และเจ้าจะได้มีเกียรติด้วย" ยวงกราบลงกล่าวว่า "ผมจะไปทันที ผมจะกระทำตามที่ท่านบอก ผมจะรับใช้ท่าน" แล้วยวงก็ตรงไปยังสำนักพระสังฆราช

พระสังฆราชผู้ได้รับการแต่งตั้งเป็นพระสังฆราชแห่ง เม็กซิโก แต่ยังมีได้รับการอภิเษก ชื่อคุณพ่อยวงแห่งซุมารรากา ยวงดิเอโกไปถึงสำนักพระสังฆราช เต็มตื่นไปด้วยความยินดี แต่แล้วเขาก็เริ่มพบอุปสรรค คนรับใช้ของพระสังฆราช เห็นอาหารหอมช่อของผู้ขอเข้าพบพระสังฆราชแต่เช้าเช่นนี้ ก็พยายามหาเรื่องหน่วงเหนี่ยวไว้มิให้พบ แต่ยวงไม่หมดหวัง เขานั่งรออยู่ที่นั่นจนกว่าเหตุขัดข้องต่างๆ จะหมดไป คนใช้เมื่อเห็นเขานั่งรออยู่เป็นชั่วโมงๆ ทั้งโกรธทั้งแปลกใจ ในที่สุดก็ยอมให้เข้าพบท่านสังฆราช

ยวงดิเอโกเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ท่านสังฆราชฟัง ท่านฟังทุกอย่างด้วยความแปลกใจ แต่ด้วยความรอบคอบ ท่านไม่แสดงความรู้สึก ท่านคิดแต่ในใจว่ายวงดิเอโกเป็นผู้ได้รับศีลล้างบาปใหม่ๆ อาจฝันไป หรืออาจเป็นการล่อลวงของปีศาจก็ได้ ท่านบอกกับยวงว่าจะพิจารณาดูก่อน ยวงดิเอโกออกจากสำนักท่านสังฆราชด้วยความน้อยใจคิดว่า "แน่ละ คิดดูซิ ใครจะมาเชื่อชาวอินเดียนจนๆ ไม่มีความรู้อย่างฉัน" สิ่งที่เขาเสียใจก็คือ พระประสงค์ของพระมารดาไม่ได้รับการตอบสนองอย่างสมควร เขากลับมาจากเมือง เซร์ราโตกและหมดหวัง

เมื่อถึงภูเขาเตเปยัค เขาพบพระมารดาประทับอยู่ ณ ที่ซึ่งประจักษ์มาเมื่อเช้านี้ ดูเหมือนว่ากำลังคอยเขา เขากราบลงถึงพื้นด้วยความจงรักภักดี เล่าเรื่องการส่งข่าวที่ไร้ผลของเขาด้วยความเสียใจ พลาญพูดว่า "แม่หนูพระราชาินีที่รัก สุภาพสตรีผู้สูงศักดิ์ ผมขอให้ท่านส่งผู้มีตระกูล นำนับถือ เพื่อจะได้รับความเชื่อถือ เพราะว่าผมเป็นแต่ชวานาผู้ยากจน ต่ำต้อย" และด้วยความกลัว เขาเสริมว่า "ยกโทษให้ผมด้วยที่ผมกล้าพูดเช่นนี้บ้างที่จะขาดความเคารพต่อท่าน ผมไม่ประสงค์จะทำให้ท่านเสียพระทัยเลย"

พระนางทรงมองยวงด้วยสายพระเนตรอันเมตตา ตรัสว่า "ไม่มีใครจะรับใช้เรามากกว่าเจ้า จงกลับไปบอกกับพระสังฆราชอีกว่า เป็นมารดาพระเจ้าที่มีพระประสงค์จะให้สร้างพระวิหารของพระ"

รุ่งขึ้นเป็นวันที่ 10 ธันวาคม ยวงดิเอโกไปปรากฏตัวที่สำนักพระสังฆราชอีก เขาไปพบกับคนใช้ที่คอยขัดขวางเช่นเดิม แต่ที่สุดก็ได้พบกับพระสังฆราช การสนทนาครั้งนี้ได้ผลดีขึ้น พระสังฆราชเชื่อในความซื่อสัตย์ของชาวอินเดียนคนนี้ เพราะเหตุว่า เมื่อท่านบอกว่าให้ขอเครื่องหมายจากแม่พระเพื่อแสดงพระประสงค์ของพระนาง เขาดูใจมาก พระสังฆราชไม่ได้กำหนดว่าเป็นเครื่องหมายอะไร เมื่อเขากลับไป ท่านสังฆราชสั่งให้คนใช้ 2 คน สละครอยตามเขาไป คนใช้ทั้งสองก็ตามไป แต่เมื่อไปถึงภูเขาเตเปยัค ชายอินเดียนนั้นก็หายไประหว่างทาง เขาไม่ทราบว่าจะไปตามหาได้อย่างไร จึงกลับมาเรียนพระสังฆราชว่า ยวงเป็นคนหลอกลวงพระสังฆราชและศาสนา ที่จริงยวงไม่ทราบว่ามีคนสะกดรอยตามมา เขาเดินอย่างสบาย ขึ้นไปถึงยอดเขาเตเปยัค ไปหาพระมารดา เล่าถึงการพบปะกับพระสังฆราชเป็นครั้งที่ 2 และพระสังฆราชต้องการเครื่องหมาย

พระนางพรหมจารีแสดงความพอพระทัย ตรัสว่า "รุ่งขึ้นเจ้าจงมาที่นี่เพื่อจะได้นำเครื่องหมายไปให้พระสังฆราช" ครั้งนี้ยวงดีใจมาก เขากลับไปบ้าน พบยวง แบร์ดีโน ลูกของเขากำลังป่วยเป็นไข้ซึ่งเป็นโรคร้ายแรงของตำบลนี้ การรักษาไม่ทำให้อาการดีขึ้น มีแต่ทรุดลง วันรุ่งขึ้นซึ่งเป็นวันที่ 11 ธันวาคม ยวงรีบเข้าไปในเมืองเพื่อตามหมอ ความเป็นห่วงลูกทำให้เขาลืมคำสั่งสัญญาที่ให้ไว้แก่พระนาง รุ่งขึ้นวันที่ 12 ลูกมีอาการหนัก เขาวิ่งไปที่วัดเพื่อจะไปตามพระสงฆ์ฟรังซิสกันให้มาโปรดศีลเจมคนไข้ เมื่อเขาขึ้นมาถึงภูเขาที่แม่พระประจักษ์ เขาใจเต้นนึกขึ้นได้ว่าเมื่อวานนี้เขาฝันได้ เขารู้สึกเสียใจและเกรงว่าแม่พระจะตำหนิเขา แต่เวลาเดียวกันก็เป็นห่วงเรื่องการเชิญพระสงฆ์มาส่งศีลให้แก่ผู้ป่วย เขาตั้งใจจะเดินหลีกเลี่ยงไปทางอื่นเพื่อจะได้ไม่พบ

แต่ในถนนที่ยวงตั้งใจจะไปนั้น เขาเห็นแสงสว่างและพบพระนางมารีอา พระนางถามเขาอย่างอ่อนหวานว่า "ลูกรักจะไปไหน" ยวงรู้สึกกลัวเพราะถูกจับได้ว่าหลีกเลี่ยง เขารีบกราบลงบนพื้นด้วยความอายนัย ทูลว่า "เมื่อคืนนี้สบายดีหรือ? ผมไม่ได้มาที่นี่เพราะลูกผมป่วยหนัก เวลานี้ผมจะรีบไปตามพระสงฆ์ เสร็จธุระนี้แล้วผมจะมาที่นี่ จะมารับเครื่องหมายเพื่อนำไปให้พระสังฆราช ที่ผมมิได้มาตามที่สัญญาไว้เพราะเหตุนี้ พรุ่งนี้ผมจะมาแน่นอน"

พระพักตร์ พระมารดา แสดงว่าทรงสงสารในเหตุขัดข้องของยวง พระนางตรัสว่า "ฟัง ลูกรัก ลูกไม่ต้องเป็นห่วงกังวลด้วยสิ่งใด ไม่ต้องกลัวการป่วยหรือความทุกข์ เรามิได้เป็นแม่ของเจ้าดอกหรือ? เจ้าไม่ได้ได้อยู่ภายใต้ความอารักขาของเราหรือ? เรามิได้เป็นผู้รับผิดชอบเจ้าหรือ? ต้องการอะไรอีกไหม? ไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องการป่วยของลูก เขาจะไม่ตาย รู้ไว้เถิดว่า เวลานี้เขาสบายดีแล้ว" ยวงฟังคำบอกเล่านี้ด้วยความยินดีและสบายใจ เขาไม่คิดจะไปตามพระสงฆ์ เพราะเขาเชื่อว่าของพระมารดา เขาตั้งใจจะไปหาพระสังฆราช ดังนั้นพระมารดาสั่งว่า "จงขึ้นไปยังยอดเขา แล้วเก็บดอกกุหลาบทั้งหมดใส่ในเสื้อคลุมแล้วกลับมาที่นี่ เราจะบอกว่าคุณต้องทำอย่างไร"

ยวงดิเอโกเคารพเชื่อฟังทันทีโดยไม่คัดค้าน แม้ว่าคำสั่งนั้นจะแปลกสำหรับเขา เขาไม่รู้จักดอกไม้และเขาไม่รู้ดีกว่ายอดเขามีแต่หิน และเวลานี้เป็นฤดูหนาวด้วย เขาขึ้นไปที่ยอดเขาเตเปยัค เห็นพุ่มดอกไม้งามมาก เป็นกุหลาบหอม เขาเก็บมามากที่สุดที่จะเก็บได้ แล้วกลับมาหาพระนาง พระนางประทับคอยเขาอยู่ที่ใต้ต้นไม้ พระมารดาหยิบช่อกุหลาบจัดลงในเสื้อคลุมของยวง แล้วบอกว่า "นี่คือเครื่องหมายที่ต้องนำไปให้ท่านสังฆราช เรียนท่านว่า เมื่อได้เห็น ดอกกุหลาบนี้แล้วให้ทำตามคำสั่ง และเจ้า ลูกรัก เราไว้ใจเจ้า อย่าให้ใครดูดอกกุหลาบนี้ตามทางที่พบ อย่าเปิดเสื้อคลุมให้ใครดูนอกจากเวลาอยู่ต่อหน้าท่านสังฆราช เล่าให้ท่านทราบถึงสำคัญที่เราส่งมาเพื่อสร้างวัดให้เรา เมื่อได้ฟังคำสั่ง ยวงดีใจ เขาก็ช่อกุหลาบซึ่งซ่อนในเสื้อคลุมรีบไปหาพระสังฆราช

การประจักษ์ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย เมื่อไปถึงสำนัก ยวงขอเข้าไปพบ เขาได้รับการปฏิเสธเช่นเดิม แต่ครั้งนี้เขารบเร้าจนพวกคนใช้สงสัยอยากทราบว่าเขาซ่อนอะไรในเสื้อคลุมจึงบอกให้เขาเปิดให้ดู แต่ยวงปฏิเสธ พวกนั้นจึงเข้ายื้อแย่ง ยวงเกรงว่า ดอกกุหลาบจะซ้ำจึงเปิดให้ดู เมื่อคนใช้เห็นกุหลาบงามเช่นนั้น จึงเอื้อมมือมาจับ แต่จับไม่ได้เพราะกลายเป็นภาพวาดติดกับผ้า เขาตกใจรีบวิ่งไปเล่าเรื่องให้ท่านสังฆราชฟัง ท่านสังฆราชสั่งให้เรียกยวงเข้าไปหา ยวงเรียนว่ามีเครื่องหมายที่ขอจากสตรีนั้น แล้วเขาเปิดเสื้อคลุม ดอกกุหลาบบางดอกก็หล่นลงบนพื้น

เรื่องดอกไม้ที่เกิดขึ้นนอกฤดูกาลและเกิดผิดสถานที่ก็เป็นสิ่ง ที่แปลกอยู่แล้ว แต่ที่อัศจรรย์ที่สุดก็คือ ภาพวาดรูปแม่พระที่อยู่บนเสื้อคลุมทุกคนที่อยู่ที่นี่ต่างรู้สึกยำเกรง คุณเขาลงต่อหน้าภาพอันงามนั้น ขณะนั้นยวงไม่ทราบว่ามีอะไรเกิดขึ้น เขาคิดถึงแต่ดอกกุหลาบ เมื่อเขาเห็นภาพ

ที่เสื่อคลุม ยวงรู้สึกสะเทือนใจด้วยความยินดีอย่างใหญ่หลวง "นี่คือรูปของสตรีที่ได้ประจักษ์มา" เขารีบถอดเสื่อคลุม ท่านสังฆราชจึงได้นำไปไว้ในวัดของท่านด้วยความศรัทธา เพื่อให้ทุกคนเห็นและสรรเสริญพระมารดา ท่านสังฆราชหลังจากที่ได้ภาวนาพักหนึ่ง แล้วได้เชิญยวงดิเอโกพักอยู่กับท่านในคืนนั้น เพื่อจะได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟังอย่างละเอียด

วันรุ่งขึ้นท่านขอร้องให้ยวงพาท่านไปดูสถานที่ที่สตรีนั้น ได้ประจักษ์มา ยวงดิเอโกยินดีปฏิบัติตาม เขาพาท่านไปดูสถานที่ที่สตรีประจักษ์ และที่ที่เขาไปเก็บดอกกุหลาบ แล้วเขากล่าวอย่างสุภาพเพราะยังเป็นห่วงเรื่องไปเยี่ยมลุง ท่านสังฆราชมีความยินดี และสั่งว่า ถ้าลุงหายจริงๆ ให้ไปหาท่าน เรื่องของลุงก็เป็นพยานถึงการประจักษ์นี้ด้วย ขากลับ ยวงพลบุงซื้อ ยวง แบร์นาดีโน หายเป็นปรกติ ตรงกับเวลาที่แม่พระตรัสกับเขา ในไม่ช้าท่านสังฆราชได้สร้างวัด และมอบให้ยวงเป็นผู้ดูแลวัดนั้น ยวงได้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความศรัทธา และละเอียดถี่ถ้วน เขาสิ้นชีวิตเมื่อ ปี 1584

* ประจักษ์ พยานคือ วิทยาศาสตร์ใจเล่า ซึ่งก็เป็นเรื่องแปลกเพราะวิทยาศาสตร์มักจะไม่นิยมรับสิ่งที่อยู่เหนือ ธรรมชาติ สิ่งที่ทำให้ภาพแม่พระกวาดรูปพิเศษเหนือภาพอื่น คือ ประการแรก เส้นใยผ้าที่ใช้ทอเสื่อคลุมนั้น ทำจากเส้นใยของต้นตะบองเพชร ซึ่งปรกติจะผุเปื่อยภายในเวลาไม่เกิน 25 ปี แต่ปรากฏว่าเสื่อคลุมตัวนั้นทนขึ้นตั้งแต่ ค.ศ. 1531 คือ เป็นเวลากว่า 4 ศตวรรษมาแล้ว โดยที่ยังไม่ผุพังใดๆ ทั้งๆ ที่ 116 ปีแรก มิได้เก็บรักษาไว้ในตู้แก้ว โดยเหตุที่ภาพแม่พระ ซึ่งปรากฏอยู่บนเสื่อคลุมของยวง ดิเอโกเมื่อ 454 ปี มาแล้ว ยังแลเห็นได้ในปัจจุบัน สมเด็จพระสันตะปาปาปีโอที่ 12 จึงทรงมีพระดำรัสทางวิทยุว่าติดกัน สำหรับทวีปอเมริกาเมื่อวันที่ 12 ธันวาคม 1945 ว่า "พู่กันที่ใช้วาดรูปนี้ มิใช่พู่กันของโลกนี้"

* ประการที่ 2 ภาพที่ปรากฏบนเสื่อนั้นเดิมคิดกันเสมอมาว่าเป็นภาพวาดธรรมดา แต่ตั้งแต่มีการค้นพบวิธีถ่ายภาพ ก็พบว่าไม่สามารถถ่ายภาพติด

* ประการที่ 3 เป็นการค้นพบเมื่อไม่นานนี้เอง คือพระเนตรของพระแม่ นั้น เป็นพระเนตรที่บรรจุกภาพที่เล็กมากของห้องที่มีคนอยู่ทั้งสิ้น 3 คน และเมื่อวิเคราะห์ด้วยกล้องจุลทรรศน์ก็พบว่าภาพของคน 2 คน อยู่ในห้องนั้น เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม 1531 อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าจะไม่มีปรากฏการณ์รับรองอย่างเด่นชัด ด้วยวิทยาการทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ดังกล่าวก็ดี ก็ยังเป็นสิ่งที่น่ามหัศจรรย์ที่ภาพนี้สามารถทำให้ประชาชนชาวเม็กซิกันกลับ ใจได้ทั้งประเทศ คือ ทั้ง 8 ล้านคน ภายใน 7 ปี

การตรวจพิสูจน์ ผ้าที่มีอายุเพียง 20 ปี เมื่อพิจารณาจากภาพถ่ายหลายภาพเมื่อเร็วๆ นี้ ที่ทีมนักวิจัยสหรัฐอเมริกา ถ่ายภาพแม่พระที่เสื่อคลุมไว้ พบว่าเป็นภาพที่ไม่มีร่องรอยการวาดรูประบายสี ให้ปรากฏเลย ไม่มีแม้แต่การลงสีซ้ำบนภาพดั้งเดิมเลย กล่าวอีกนัยหนึ่งคือมิได้มีการกระทำใดๆ ที่จำเป็นเพื่อการรักษาเสื่อคลุมตัวนี้ได้เลย ซึ่งปรกติในกรณีเช่นนี้จะอยู่ในสภาพเดิมได้เพียง 20 ปีเท่านั้น เสื่อคลุมอินเดียแดงนี้ ทอด้วยเส้นใยหยาบๆ จากต้นตะบองเพชร โดยทอเป็น 2 ชั้น แล้วนำมาปะกบกัน และเย็บติดกันด้วยด้ายธรรมดา เป็นเสื่อคลุมที่คนจนในสมัยนั้นใช้กันอยู่ทั่วไป การที่เสื่อตัวนี้ยังไม่ว่าขาดหรือผุเปื่อย นับเป็นมหัศจรรย์อย่างหนึ่งของชาวเม็กซิกัน โดยเฉพาะเรื่องสีที่ยังคงอยู่ ซึ่งปราศจากหลายท่านยังไม่สามารถหาคำอธิบายได้

สีที่คงที่โดยไม่อาจหาคำบรรยายได้ ในปี 1789 ดร. บาร์โธโลมาเช่ จัดให้มีการวาดภาพลงบนเสื่อคลุมอินเดียแดงในลักษณะเดียวกัน โดยใช้สีที่ทำจากสารที่สกัดจากพืชและสัตว์ในศตวรรษที่ 16 การวาดครั้งนี้ใช้เทคนิคตามตำราโบราณของการใช้สี ผลปรากฏว่าสีต่างๆ ที่ใช้นั้นมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา เช่น สีขาวกลายเป็นสีหม่น, สีแดงกลายเป็นสีเทาแพะเข้ม และสีกุหลาบกลายเป็นสีเทาที่สกปรกเป็นต้น การที่ภาพบนเสื่อคลุมมีสีคงที่ทั้ง ๆ ที่สภาพอากาศไม่เหมาะที่จะช่วยให้สีอยู่คงทนเลย หลังจากใช้เวลาผ่านไปหลายร้อยปีนั้น ขณะนี้ยังไม่อาจหาคำอธิบายทางวิทยาศาสตร์ที่น่าพอใจได้

ภาพที่ปรากฏเป็นภาพที่อยู่ในเนื้อผ้า ในปี 1975 ดร. เอ็ดวาร์โด สังเกตตามรอยผ้าที่ขาดเพราะความเก่า และพบว่าสีที่ปรากฏนั้นอยู่ในใยเส้นผ้าตั้งแต่แรก มิใช่เป็นการวาดภาพลงบนผืนผ้า แต่เป็นภาพที่ปรากฏอยู่ตลอดความหนาของผืนผ้า

ภาพที่รับการพิทักษ์อย่างน่าอัศจรรย์ เข้าวันที่ 14 พฤศจิกายน 1921 กรรมกรคนหนึ่งชื่อ ลูเซียโน เปเรส วางดอกไม้ บนพระแท่นประธานของพระวิหารแห่งกวาดาลูป เบื้องหน้าภาพศักดิ์สิทธิ์ หลังจากทีลูเซียโนเดินออกไปได้ไม่กี่นาที ก็เกิดระเบิดที่ซุกซ่อนอยู่ในช่อดอกไม้ นั้นอย่างรุนแรง จนบันไดที่ทำด้วยหินอ่อนหน้าพระแท่นนั้นพังไปหลายชั้น นอกจากนั้นเชิงเทียน, แจกันต่างๆ และกระจกหน้าต่างตามบ้านเรือน ที่อยู่ใกล้พระวิหารแตกหักหมด แม้แต่พระรูปพระเยซูคริสต์เจ้าที่ ทำด้วยทองเหลืองก็หัก 2 ท่อน และปัจจุบันก็ยังคงเก็บไว้อยู่ในสภาพเช่นนี้ แต่ที่นำมาแปลกคือ ตู้กระจกทรงกลมที่เก็บภาพแม่พระกลับไม่เสียหายเลย

การศึกษาตรวจสอบด้วยรังสีอินฟราเรดแสดงให้เห็นภาพดั้งเดิมที่แท้จริง เมื่อไม่นานมานี้ ศาสตราจารย์ กัลลาฮันและศาสตราจารย์สมิธ ได้พิมพ์ผลการตรวจสอบด้วยรังสีอินฟราเรดเมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม 1979 ภาพแม่พิมพ์ต่างๆ ที่ถ่ายด้วยรังสีอินฟราเรดแสดงให้เห็นว่ามีการใช้สีต่างๆ ที่รู้จักกัน รวมทั้งมีการใช้ทองคำแท้ด้วย เช่นส่วนที่เป็นรังสีดวงอาทิตย์และดวงดาวต่างๆ เป็นต้น ส่วนที่เป็นริบบิ้นคาดเข็มขัดที่มีปลายห้อย 2 แฉกก็เช่นกันเป็นสีที่หมดสภาพแล้ว ภาพพื้นประกอบของภาพก็เป็นสิ่งที่วาดต่อเติมขึ้นในระยะหลัง ซึ่งจะเห็นว่าหากความสวยงามเทียบกับความงามบนใบหน้าของพระรูปไม่ได้เลย

จากการวิเคราะห์ดังกล่าวพบว่า ภาพส่วนที่เป็นของดั้งเดิมนั้นทำด้วยสีที่ไม่สามารถอธิบายได้ เพราะมิใช่สีที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ เช่นสีอื่นๆ เป็นสีที่ยังสดใสราวกับว่าเพิ่งจะวาดเสร็จเมื่อไม่กี่วันมานี้ ซึ่งหากทำด้วยสีตามธรรมชาติแล้ว สีดังกล่าวจะเสื่อมคุณภาพตามกาลเวลา โดยเฉพาะในอากาศร้อน สีกุหลาบที่ซุกกระโปรงของพระรูปก็เช่นกัน เป็นสีที่รังสีอินฟราเรดจับไม่ได้ ทั้งๆ ที่มองเห็นได้ในแสงสว่าง การที่สีดังกล่าวจะอยู่คงที่ได้ ปรกติต้องเคลือบด้วยสารเคมีป้องกัน แต่ก็ยังไม่ปรากฏว่ามีการใช้สารเคลือบใดๆ เลย โดยเฉพาะภาพพระพักตร์ของพระนางมารีอา ซึ่งมีสีเทาตั้งแต่อ่อนสุดจนแก่สุด และเป็นสีที่ยังสดใสมาก รวกับว่าเพิ่งจะวาดเสร็จเมื่อวานนี้เอง สีดำที่เป็นส่วนของพระเนตรและพระเกศาก็ยังคงเป็นปริศนาอยู่เช่นกัน พระพักตร์ที่ปรากฏนั้นแสดงอารมณ์ที่เคร่งขรึม ระคนกับความร่าเริง มีลักษณะเป็นชาวอินเดียแดง และชาวยุโรป

พร้อมๆ กัน คือ มีทั้งสีมะกอกและสีขาวในขณะเดียวกัน จึงเป็นภาพที่ผสมกลมกลืนกันอย่างดีของสองเชื้อชาติ โดยมีลักษณะของชาวอินเดียนแดงเป็นลักษณะเด่น

การวิเคราะห์ในครั้งนี้นับได้ว่า ภาพที่เป็นของดั้งเดิม คือส่วนที่เป็นชุดกระโปรงสีกุหลาบ, ผ้าคลุมพระพักตร์สีขาว, พระพักตร์และมือทั้งสองข้าง ส่วนอื่นๆ ล้วนเป็นสิ่งที่มีการวาดเพิ่มเติมโดยจิตรกรหลายท่าน สำหรับส่วนที่ "ดั้งเดิม" นี้ ดร. กิลลาฮันอธิบายไว้แต่เพียงว่า "ยังไม่มีวิธีใดที่จะอธิบายองค์ประกอบของสีที่ใช้ได้ หรือความคงทนของสี และความสดใสของสีหลังจากที่กาลเวลาได้ล่วงเลยไปหลายศตวรรษแล้ว ซึ่งปรกติสีดังกล่าวจะไม่สามารถคงทนอยู่ได้หากลงสีซ้ำ"

จะเห็นว่าการพยายามอธิบายด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ทุก ครั้ง ย้ำความเชื่อมั่นของทุกคนให้เห็นชัดว่า อะไรคือสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น และอะไรคือสิ่งที่มนุษย์มิได้เป็นผู้สร้าง ซึ่งยังไม่มีผู้ใดสามารถหาเหตุผลอธิบายได้ ปัจจุบันภาพพระแม่เนี่ยยังคงดึงดูดนักจาริกแสวงบุญจากทั่วโลกให้มายังพระวิหาร แม่พระกวาดาลูป

การกลับใจอย่างรวดเร็วในเม็กซิโก พระรูปแม่พระแห่งกวาดาลูป ที่นำอัศจรรย์นี้แสดงถึงการปฏิสนธินิรมลของพระนาง "กวาดาลูป" หมายถึง "ลำธารแห่งแสงสว่าง" เป็นชื่อที่ตั้งขึ้นอย่างนำอัศจรรย์ เพราะที่จริงการประจักษ์ของพระแม่ในครั้งนี้เป็น การนำแสงสว่างของพระแม่มาสู่ประชาชนเม็กซิโก ความเชื่อที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ณ ที่นี้ ขจัดความมืดมัวในการนับถือพระปฏิมา ในระยะเวลาเพียงไม่กี่ปี ต่อมา ชาติเม็กซิกันก็กลายเป็นชาติคริสตัง ก่อนหน้านั้นชาวอินเดียนแดง ไม่ยอมรับศีลล้างบาปครวละนับพันคน ดังนั้น แม่พระจึงเป็นมิสซันนารีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเม็กซิโก และพวกเขาที่มีความศรัทธากันอย่างดีเยี่ยม

ในปี 1753 สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 14 ทรงประกาศรับรองการประจักษ์ ของแม่พระแห่งกวาดาลูป และทรงแต่งตั้งให้พระนางเป็นองค์อุปถัมภ์ของชาติเม็กซิโก

สมเด็จพระสันตะปาปาปิโอที่ 10 ทรงประกาศ ให้พระนางเป็นองค์อุปถัมภ์ ของ ทั้งทวีปลาตินอเมริกา

2.แม่พระเหรียญอัศจรรย์ทรงประจักษ์แก่ ชิสเตอร์ (ภคณี) คัธริน ลาบูเรคณะธิดาเมตตาธรรม กรกฎาคม ค.ศ.1830

ในคืนวันที่ 18 ต่อกับวันที่ 19 กรกฎาคม ค.ศ. 1830 พระแม่เจ้า ได้ทรงประจักษ์ แก่ ชิสเตอร์ (ภคณี) คัธริน ลาบูเร แห่ง คณะธิดาเมตตาธรรม ที่ถนนตือบัก กรุงปารีส ขณะนั้นเวลาประมาณ 23.30 น. คัธรินกำลังนอน ก็ได้ยินเสียงคนเรียกชื่อเธอ 3 ครั้งติดต่อกัน เธอจึงแหวกผ้าม่านทางด้านที่ไต่ยินเสียง ก็เห็นเด็กชายคนหนึ่งงามยิ่งนัก เป็นเด็กอายุ 4-5 ขวบ สวมเสื้อสีขาว มีแสงรั้งสีออกจากผมสีทองและทั้งตัวทำให้ทุกสิ่งที่อยู่รอบข้างสว่างไสวไปด้วย เด็กนั้นพูดกับชิสเตอร์ว่า "เชิญครับเชิญมาที่โบสถ์น้อย แม่พระกำลังรอชิสเตอร์อยู่ครับ" คัธรินนอนอยู่ในห้องใหญ่ร่วมกับชิสเตอร์อื่นๆ อีกหลายคน เธอกำลังคิดว่า "คนอื่นจะได้ยินเสียง และรู้ว่าฉันทำอะไร..." แต่เด็กน้อยนั้นล่วงรู้ความคิดของเธอ จึงรีบตอบว่า "ไม่ต้องกลัวครับ ห้ามุ่มาครั้งแล้ว ทุกคนหลับหมดแล้ว ผมจะไปด้วย" เมื่อได้ยินดังนั้น คัธรินจะปฏิเสธคำเชิญก็ไม่ได้ จึงรีบสวมเสื้อ แล้วเดินตามเด็ก ซึ่งเดินข้างซ้ายมือเธอเสมอ ขณะนั้นไฟสว่างไหวทั่วไปหมด คัธรินแปลกใจมาก และยิ่งประหลาดใจยิ่งขึ้น เมื่อประตูโบสถ์เปิดออกทันทีที่เด็กเอามือไปถูกเท่านั้น ภายในโบสถ์น้อยประจำอารามมีไฟสว่างไสวเช่นเดียวกัน ทำให้เธอคิดถึงมิสซาที่เย็นคืนวันพระคริสตสมภพ... คัธรินเดินไปจนถึงโต๊ะรับศีลมหาสนิทจึงคุกเข่าลงภาวนา คัธรินรู้สึกเวลายาวนานมาก ที่สุดประมาณเที่ยงคืน เด็กก็มาบอกว่า "นี่แม่พระครับ! นี่แหละแม่พระ!..." ขณะเดียวกันคัธรินก็ได้ยินเสียงเบาๆ อย่างชัดเจนข้างพระแท่นด้านที่อ่านบทจดหมาย...เป็นเสียงคล้ายกับเสียงเสื่อแพร เสียงดีดสีกันเบาๆ ไม่ช้า สตรีคนหนึ่งสวยหยดย้อย ก็มานั่งที่ตรงสักการสถาน ชิสเตอร์คัธรินมิได้คิดอะไรอื่น นอกจากทำตามหัวใจบอก วิ่งไปกราบลงที่เท้า แล้วเอามือวางลงบนเข่าของแม่พระ คัธรินเล่าว่า

"ขณะนั้น ฉันรู้สึกระทึกตื่นเต้น หวานซึ่งจับใจที่สุดในชีวิตอย่างที่มีอาจจะอธิบายได้ ฉันบอกไม่ถูกว่าอยู่กับแม่พระนานเท่าไร... เท่าที่ฉันรู้ก็คือ เมื่อพูดกับฉันเป็นเวลานานแล้วแม่พระก็จากไป หายไปเหมือนกับเงาที่ลับไป" เมื่อลุกขึ้นแล้ว ชิสเตอร์คัธรินก็กลับมาพบเด็กตรงที่เธอผละวิ่งไปหาแม่พระ เด็กพูดกับเธอว่า "แม่พระไปแล้ว!" แล้วก็เปลี่ยนมาอยู่ข้างซ้ายมือของเธอ พากลับไปแบบเดียวกับที่ได้พามา

คัธรินเล่าต่อไปว่า "ฉันเชื่อว่า เด็กคนนี้เป็นอาร์กซเวตวาของฉัน เพราะฉันได้ภาวนาขอท่านช่วยให้ฉันมีบุญได้เห็นแม่พระ เมื่อกลับมาถึงเตียงแล้วฉันได้ยินเสียงนาฬิกาตี 2... ฉันไม่ได้หลับอีกเลย!..."

ต่อมาวันที่ 27 พฤศจิกายน 1830 เวลาเย็น 5 โมงครึ่ง ขณะที่กำลังรำพึงอยู่เงียบๆ ชิสเตอร์คัธรินได้เห็นแม่พระประจักษ์มาอีกเป็นครั้งที่ 2 ครั้งนี้แม่พระประจักษ์มาในลักษณะเท้าเหยียบลูกกลมๆ ลูกหนึ่ง และมือที่อยู่ระดับอกถือลูกกลมๆ แต่เล็กกว่าอีกลูกหนึ่ง ซึ่งดูเหมือนแม่พระยืนถวายแด่พระเยซูเจ้าด้วยกิริยาการวิงวอน ทันใดนั้น นิ้วของแม่พระเต็มไปด้วยแหวนและเพชรพลอยที่งดงามยิ่ง แสงที่พวยพุ่งออกมา สะท้อนกลับไปทุกทิศทุกทางรอบแม่พระ จนมองไม่เห็นเท้าและเสื้อยาวของพระนาง ขณะที่ชิสเตอร์กำลังเพ่งดูอยู่ แม่พระลดสายตาลงมาดูเธอ แล้วมีเสียงหนึ่งบอกในใจของเธอว่า "ลูกกลมที่เธอเห็นนี้ หมายถึงโลกทั้งโลก และแต่ละคนโดยเฉพาะ" แล้วแม่พระก็กล่าวเสริมว่า

"นี่เป็นสัญลักษณ์ หมายถึง พระพรพรทานต่างๆ ซึ่งแม่จ่ายแจกแก่ผู้ที่ขอ" บัดล้นนั่นเอง ได้เกิดมีภาพเป็นวงกลมรีเหมือนไข่ออบตัวแม่พระ และบนภาพนั้นมีข้อความเขียนเป็นอักษรทองว่า "ข้าแต่พระแม่มารีย์ ผู้ปฏิสนธินิรมล โปรดภาวนาเพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายที่มาขอพึ่งท่านด้วยเทอญ" มีข้า มือของแม่พระ ซึ่งเต็มไปด้วย พระพรพรทาน ซึ่งแสงรั้งสีเป็นเครื่องหมายถึง กัลดลงและผายออก ด้วยกิริยาอาการที่สวยงาม (ชมภาพที่แสดงอยู่ในเหรียญ) แล้วมีเสียงหนึ่งกล่าวว่า

"บอกให้เขาทำเหรียญอันหนึ่งตามแบบนี้ ผู้ที่จะมีเหรียญดังกล่าวติดตัว โดยห้อยไว้ที่คอเป็นต้น จะได้รับพระพรพรทานใหญ่หลวง ผู้ที่มีความเชื่อจะได้รับพระพรพรทานมากมาย" ทันใดนั้น ภาพดังกล่าวดูเหมือนพลิกกลับ... คัธรินเห็นอักษร M ทางซีกหลังของภาพ ข้างบนตัว M ข้างบนตัว M ไม่มีกางเขนตั้งอยู่บนท่อนไม้ และข้างใต้มีหัวใจ 2 ดวง ดวงหนึ่งมีหนามล้อมรอบ อีกดวงหนึ่งมีดาบแทงทะลุ (โปรดดูภาพเหรียญมหัศจรรย์)

สองปีหลังจากแม่พระประจักษ์ เหยียดตั้งกล่าวก็ได้รับการจัดทำขึ้น โดยอนุมัติจากพระคุณเจ้าเดอเกเลน พระอัครสังฆราชแห่งกรุงปารีส ตั้งแต่นั้นมาเหยียดตั้งก็แพร่หลายไปทั่วโลกอย่างน่าอัศจรรย์ พร้อมกับเกิดปาฏิหาริย์มิรู้หยุด คือให้ความคุ้มครอง, ทำให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บ และทำให้คนบาปกลับใจ... พฤติการณ์เหนือธรรมชาติเหล่านี้ เกิดขึ้นในทุกประเทศทั่วโลก และในสังคมทุกชั้น จึงทำให้เหยียดตั้งกล่าวได้ชื่อว่า "เหยียดตั้งอัศจรรย์"

ซิสเตอร์คัธรีนลาบูเร ได้รับการประกาศบันทึกนามในสารบบนักบุญ เมื่อ 27 กรกฎาคม 1947 , กำหนดฉลองในวันที่ 28 พฤศจิกายน... ส่วนการฉลองพระแม่เจ้าแห่งเหยียดตั้งอัศจรรย์ เป็นวันที่ 27 พฤศจิกายน ข้างบน

3.แม่พระประจักษ์ลาซาแลต

ค.ศ.1846 แม่พระทรงประจักษ์ ที่ตำบลลาซาแลต

แม่พระทรงประจักษ์ที่ ตำบล ลาซาแลตในวันเสาร์ อนุพรต ตรงกับวันที่ 19 กันยายน ค.ศ. 1846 เป็นวันฉลองนักบุญยานูอารีโอ และเพื่อนมรณสักขี

บทพิธีกรรมของวันนั้น มีข้อความที่อ้างอิง และอธิบายสารของแม่พระแห่ง ลาซาแลตอยู่บ้าง และเป็นไปได้ที่จะเห็นว่า คำพูดของแม่พระตรงกับข้อความในมิสซาของวันนั้น กล่าวคือ แม่พระตรัสว่า "เวลานี้เป็นช่วงเวลาแห่งทุกข์ทุกทุกสมัย และเป็นการสิ้นสุดแห่งการจบสิ้นทั้งหลาย" ในขณะที่พระศาสนจักรอ่านบทจดหมายในมิสซาวันนั้นว่า "อีกไม่ช้าหรอก, อีกไม่นานนัก พระองค์ผู้ซึ่งจะต้องเสด็จมา ก็จะเสด็จมา" (ฮีบรู 10)

แม่พระทรงประกาศให้ทราบไว้ว่า พระบุตรจะทรงลงอาญาโทษในไม่ช้านี้...

* ในขณะที่พระศาสนจักรอ่านบท พระวรสารเรื่องเวลาใกล้สิ้นพิภพของนักบุญมัทธิว

แม่พระตรัสว่า "ฉันเรียกลูกๆ ของฉันให้เป็นอัครสาวกในสมัยหลังนี้ ถึงเวลาแล้วที่พวกเขาจะออกไป และให้ความสว่างแก่โลก จงออกไป จงแสดงตัวให้ปรากฏ.."

* พระศาสนจักรก็กล่าวในบทสวดหลังรับศีลว่า "สิ่งที่เราบอกแก่พวกท่านในความมืด จงออกไปประกาศในความสว่าง สิ่งที่ท่านได้ยินกระซิบที่หู จงขึ้นไปประกาศจากบนหลังคาบ้าน" (มธ. 10)

เวลานี้ ได้เขียนเรื่องการประจักษ์ของแม่พระด้วยมือของเธอเองว่า

"ในวันที่ 19 กันยายน ฉันกำลังเดินอยู่กับมัทธิวแมง เรากำลังปีนขึ้นบนภูเขา มัทธิวแมงขอให้ฉันสอนเขาเล่นเกม อย่างหนึ่ง เวลานั้นสบายมากแล้ว ฉันบอกเขาให้ไปเก็บดอกไม้เพื่อมาทำ "พระแทน" เมื่อทำ "พระแทน" เสร็จแล้ว เราทั้งสองนอนหลับอยู่บนพื้นหญ้านั่นเอง พอตื่นขึ้นมาฉันก็เห็นแสงสว่างมากกว่าแสงอาทิตย์เสียอีก...

ฉันไม่รู้ว่าจะเกิดความรู้สึกเป็นสุขขึ้นได้อย่างไร แต่ฉันรู้ว่าฉันถูกดึงดูดด้วยอะไรสักอย่าง ฉันเกิดความเคารพ รัก พลุ่่งขึ้นในใจ ฉันเพ่งมองแสงสว่างที่ไม่เคลื่อนไหวย่น ฉันรู้สึกว่าจะแสงสว่างนั้นเผยออก แสงสว่างเจิดจ้ากว่าอีกแสงหนึ่งกำลังเคลื่อนเข้ามา

และในกลุ่มแสงสว่างนั้นเอง ฉันได้เห็นสตรีงามนั่งอยู่บน "พระแทน" ที่เราทำไว้ เธอขบหน้าลงบนฝ่ามือ สตรีงามนั้นลุกขึ้น ยกมือกอดอก แล้วมองดูพวกเรา พูดว่า "เข้ามาใกล้ๆ ซิหนู ไม่ต้องกลัว ฉันมานี้เพื่อบอกข่าวใหญ่ข่าวหนึ่งแก่เธอ" คำพูดอ่อนหวานไพเราะของเธอ ทำให้ฉันแล่นเข้าไปหา ดวงใจของฉันนั้นอยากจะเข้าชิดสนิทกับดวงใจของเธอตลอดไป ฉันเข้าไปอยู่ต่อหน้าเธอ เยื้องไปทางขวา เธอเริ่มพูด และน้ำตาก็เริ่มไหลนองใบหน้างามของเธอ

" ถ้าประชาชนของฉันไม่ยอมเชื่อฟัง ฉันก็จำเป็นต้องปล่อยพระหัตถ์ของพระบุตรของฉันลง เพราะพระหัตถ์นั้นแสนหนักเต็มที จนฉันยึดไว้ไม่ไหวแล้ว "

นานมาแล้ว ที่ฉันทนทรมานเพราะพวกเขาทุกคน ถ้าฉันไม่ยอมให้บุตรของฉันละทิ้งเธอ ฉันก็ต้องภาวนาอย่างไม่หยุดหย่อน แต่พวกเขา กลับกลับไม่ใส่ใจ และเธอจะไม่สามารถขอใช้ความยากลำบาก ที่ฉันได้ทนเพื่อพวกเขาได้หมด

* "ฉันให้เวลาพวกเขา 6 วันเพื่อใช้ทำงาน และฉันขอวันที่ 7 วันเดียวสำหรับฉัน และเขาก็หายอมตามนี้ไม่ นี่แหละเป็นเหตุให้พระบุตรของฉันต้องลงโทษเสียแล้ว"

* "พวกคนชั่วร้ายก็สวดสาบานในพระนามของพระเจ้ากันติดปาก บาบ 2 ข้อ นี่แหละที่ทำให้พระบุตรต้องลงโทษ"

"ถ้าการเก็บเกี่ยวไม่เป็นผล ก็เนื่องมาจากตัวพวกเขาเองนั่นแหละ ปีที่แล้วมันฝรั่งในไร่ก็ไม่ได้ผลมาก พวกเขาก็ไม่คำนึง กลับด่าว่าพระเจ้าเสียอีก พี่ชผลจะเสีย วันพระคริสตสมภพหน้าทุกอย่างจะเรียบร้อยหมด" ตอนที่สตรีผู้นั้นพูดถึง "มันฝรั่ง" ฉันคิดในใจว่าเธอคงหมายถึงแอปเปิล สตรีงามนั้นแสดงความคิดของฉันออก เธอกล่าวว่า "เด็กเอ๊ย เธอไม่เข้าใจฉันเลย เอาละฉันจะพูดใหม่" ตั้งแต่ต้นมาจนถึงเดี๋ยวนี้พระนางมารีอา พูดภาษาฝรั่งเศสกับเรา

พระนางจึงเริ่มต้นใหม่พูดเป็นภาษาท้องถิ่น ว่าดังนี้

"ถ้าการเก็บเกี่ยวไม่ได้ผลนั้น เป็นเพราะความผิดของพวกเขาเอง เมื่อปีที่แล้วฉันก็ได้ทำให้พวกเขาเห็นแล้วไงล่ะ มันฝรั่งในไร่ไม่มีผลเลย แต่พวกเขาไม่รู้ตัว กลับทำตรงข้าม คือ เมื่อพืชผลเสียหาย กลับด่าแข่งพระเยซูพระบุตรของฉัน พืชผลจะเสียหายต่อไปเรื่อย ๆ พอถึงวันพระคริสตสมภพนี้ ก็จะไม่มีอะไรเหลือเลย" "ถ้าพวกเขาไม่เชื่อว่าสาธิต ก็อย่าได้หว่าน" "ทุกสิ่งที่พวกเขาหว่านลงดิน แผลงหรือมดปลวกจะกินหมด ส่วนที่พอเหลือเก็บได้ ก็กลายเป็นฝุ่นผงหมด แล้วจะเกิดข้าวยากมากแพ่งครั้งใหญ่ ก่อนจะเกิดการกัณดารอาหาร เด็กที่อายุต่ำกว่า 7 ขวบ จะเป็นไข้ สิ้นตายในมือของคนอ้วนเอง ส่วนคนอื่นๆ ก็จะหิวโหยอดอยาก ลูกนั้นจะฝ่อ อดงุ่นก็จะเน่าเสียหมด" ลูกเอ๊ย ลูกภาวนา อย่างดีหรือเปล่า ถึงตอนนี้

สตรีงาม อย่างน่าพิศวงนั้น ไม่ให้ฉันได้ยินเสียงของเธอครู่หนึ่ง แต่ฉันเห็นแต่ริมฝีปากแสนงามของเธอขยับขึ้นลง เหมือนกำลังพูด เธอได้บอกความลับบางอย่างแก่ฉันแล้ว แล้วเธอก็หันมาทางฉัน พระนางได้บอกความลับแก่ฉันเป็นภาษาฝรั่งเศส

ต่อจากนั้นพระนางก็บอก ข้อธรรมนุญของคณะนักบวชใหม่ให้แก่ฉันเป็นภาษาฝรั่งเศส บอกข้อธรรมนุญของนักบวชคณะใหม่แก่ฉันแล้ว พระนางก็ต่อคำสนทนาที่ค้างไว้ "ถ้าพวกเขากลับใจ ก่อนกรวด ก้อนหินก็จะเปลี่ยนเป็นข้าวสาลี หัวมันฝรั่งจะงอกงามในไร่ทุกแห่ง "ลูกเอ๋ย ลูกสวดภาวนาดีหรือเปล่า?"

เรา 2 คนตอบพร้อมกันว่า "ไม่จ๊ะ พวกหนูสวดไม่มาก" "ลูกเอ๋ย ต้องสวดมากๆ ทั้งเช้าและเย็น ถ้าเธอไม่สามารถจะสวดอะไรได้มากมาย ละก็ สวดข้าแต่พระบิดาบทหนึ่ง วันทามาริอาบทหนึ่งก็ยิ่งดี ถ้าสามารถสวดได้มากกว่า ก็ให้สวดมากกว่าอีก" "คนที่ไปร่วมถวายมิสซานั้น มีแต่คนแก่เพียงไม่กี่คน ส่วนคนอื่นหน้าร้อนก็ทำงานแม่ในวันอาทิตย์ด้วย พอหน้าหนาวไม่มีอะไรทำ พวกเขาไปวัดก็จริง แต่ไปเพื่อเยาะเย้ยเล่นเท่านั้น ในช่วงมหาพรต เขาก็ไปร้านขายเนื้อเหมือนสุนัขขอยากเนื้อ (มหาพรต อดเนื้อ-ผู้แปล) "พวกเธอไม่เคยเห็นนาข้าวสาลีล้มบ้างหรือ?"

ทั้งสองคนตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า "ไม่เคยเลยจ๊ะ" แล้วพระนางมารีย์ก็หันไปพูดกับมักซีแมง "เธอได้เห็นครึ่งหนึ่งแล้วพร้อมกับพ่อของเธอที่เมืองกวาง เจ้าของที่ ขวนพ่อของเธอให้ไปดูข้าวสาลีที่เสียในนา เธอตามไปด้วย พ่อของเธอเด็ดรวงข้าว 2-3 รวง มาวางบนฝ่ามือแล้วลองขยี้ดู ข้าวนี้กลายเป็นผงไปหมด "ตอนข้ากลับบ้านเมื่อเดินมาได้สักครึ่งชั่วโมง พ่อของเธอให้ขนมปังชิ้นหนึ่งแก่เธอ บอกว่า "เอ้า กินซะลูก ปีก่อนพ่อไม่รู้ว่าจะกินอะไรกัน เพราะข้าวสาลีเสียหายหมดแล้วอย่างนี้" มักซีแมงตอบว่า "จริงๆ จ๊ะ หนูเพิ่งนึกออก"

แล้วพระนางมารีย์ก็หยุดการสนทนาเป็นภาษาฝรั่งเศสเพียงแค่นี้

"ดีแล้วละลูก เรื่องที่ได้อินมานี้เนะ เอาไปเล่าให้ชาวบ้านฟังด้วย" สตรีแสนงามนั้นเดินข้ามลำธารไปได้ 2 ก้าว เธอก็พูดกับเราอีกว่า "เล่าเรื่องทั้งหมดนี้ให้กับชาวบ้านนะลูก" ทั้งที่ไม่ได้หันมามองเราที่ตามเธอไปตืดๆ เลย (เราถูกดึงดูดให้ตามเธอไปเพราะความสนุกสนานและยิ่งกว่านั้นเพราะความดีที่ ทำให้ฉันหลงใหล)

ถ้าเราจะหยุดอยู่แค่คำพูดของพระนางเท่านั้น เราก็ขาดส่วนอื่นๆ ของสารของพระนาง

ในการปรากฏมาอย่างเหนือธรรมชาติทุกครั้ง เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย สถานการณ์ แม้สถานที่ ก็เป็นส่วนประกอบของข่าวสารด้วย เราจะดูคำบอกเล่าของเมลานีต่อไป เฉพาะจุดที่สำคัญ ความหมาย ความสัมพันธ์กับการประจักษ์ครั้งอื่นๆ

"พระนางมารีอาก่อให้เกิดความยำเกรงขึ้น และเวลาเดียวกันเป็นความยำเกรงที่คละคล้าไปด้วยความรัก พระนางดึงดูดให้เข้าหา... การมองด้วยความอ่อนหวาน ความดีชนิดที่เข้าใจไม่ได้ ทำให้เกิดความเข้าใจภายใน และความรู้สึกที่ว่า พระนางดึงดูดเราเข้าหาพระนาง และเวลาเดียวกันพระนางก็มองตัวเองให้..."

"ฉลององค์ของพระนางมารีอาเป็นสีขาวเงิน และส่องรัศมีวาววาม ไม่ใช่วัตถุธรรมดาประกอบด้วยแสงสว่างและสิริรุ่งโรจน์ เปลี่ยนแปลงไปเรื่อย และเป็นประกายระยับ ไม่มีคำอธิบายภาษามนุษย์เราจะอธิบายได้เหมือนจริง"

"พระนางมารีอา ช่างงามเหลือเกินและเต็มด้วยความรัก...เหมือนกับว่า วาจาแห่งความรักหลุดออกมาจากพระโอษฐ์ของพระนาง..."

"สำหรับฉัน พระนางแสดงเหมือนแม่แสนดี เต็มไปด้วยความดี ความเป็นมิตร และความรักที่เต็มด้วยความอดทนและเมตตา "มงกุฎกุหลาบบนพระเศียรของพระนางนั้นสวยมาก และเป็นเงางาม ชนิดที่เรานึกไม่ออกเลย ดอกกุหลาบหลากสีไม่ใช่ดอกไม้บนแผ่นดินมี เป็นดอกไม้ นานาพรรณที่รวมอยู่ในรูปรวมมงกุฎบนพระเศียรของพระนาง เป็นดอกกุหลาบนั้นเองที่เปลี่ยนไป แสงตรงกลางดอกมีรัศมีสวยงามพุ่งออกมา สวยเหลือเกิน ทำให้ดอกกุหลาบนั้นงามและมีแสงจ้า มงกุฎกุหลาบอยู่เด่นเหมือนกิ่งไม้ทองและมีดอกไม้เล็กๆ ที่มีแสงวาววามปะปนกันในแสงนั้น เป็นรูปเหมือนกับรัศมีเพชรที่ส่องแสงโดยตัวเอง งามยิ่งกว่าแสงอาทิตย์บนแผ่นดินนี้"

คำภาวนาที่พระแม่สอน : ลูกประจำ ถ้าทุกครั้งแม่พระประจักษ์มาแล้วเตือนให้เราสวดลูกประจำ ก็ที่ลาซาแลตนั้นแหละ ที่พระนางทำให้เราเข้าใจถึงอำนาจของการสวดลูกประจำ "อำนาจสูงสุดแห่งพระหรรษทาน" แสงรัศมีที่พุ่งออกจากพระหัตถ์ในการประจักษ์ที่ตืดบัก (แม่พระ เหริยญอัครรย์, ผู้แปล)แสดงถึงพระหรรษทานที่พระนางมารีอาประทานให้

แต่ที่นี้แสดงรัศมีที่ออกจากดอกกุหลาบ หมายถึง พระหรรษทานที่จะได้จากการสวดลูกประจำ "พระนางมารีมีกางเขนงามอันหนึ่งแขวนอยู่ที่พระคอ... บนกางเขนที่เปล่งประกายนั้น มีพระเยซูคริสต์ของเราถูกตรึงพระกรแขวนอยู่ตรงปลายสุดของกางเขน ข้างหนึ่งมีค้อน อีกข้างหนึ่งมีคีมถอนตะปูติดอยู่" ค้อน สัญลักษณ์ของบาทที่ "ตรึง พระเยซู เจ้าบนกางเขน" คีมถอนตะปู เป็นสัญลักษณ์ถึง การเป็นทุกข์ บาทที่บีบคั้นหัวใจคนบาป การกลับใจจะ "ปลด" พระเยซูเจ้าลงจากกางเขน พระวรกายพระคริสต์มีสีเหมือนเนื้อธรรมชาติ แต่เปล่งประกาย และมีแสงสว่างออกจากพระกายของพระองค์ เหมือนกับหลาวแห่งความปรารถนา ที่จะหลอมละลายไปในพระองค์ พุ่งมายังหัวใจของฉันท "บางครั้งพระคริสต์ดูเหมือนสิ้นพระชนม์ : พระเศียรพับลง และพระวรกายก็ห้อยร่อนแรง เหมือนจะตกลงมา ถ้าไม่มีตะปูยึดติดไว้กับกางเขน" "เหมือนกับคราวต่อมาที่ทรงประจักษ์ที่เมืองปงต์แมง พระนางมารีได้แสดงให้เห็นเครื่องบูชาแห่งความรอด ที่เราถวายแด่พระตรีเอกภาพ คือ พระคริสต์ทรงพระสิริรุ่งโรจน์

"บทภาวนาของเทวดาที่ ปรากฏแก่เด็กที่ฟาติมา : "ข้าแต่พระตรีเอกภาพผู้ศักดิ์สิทธิ์ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอถวาย พระกาย , พระโลหิต, ดวงพระวิญญาณ และพระเทวภาพของพระเยซูคริสต์เจ้า..." "บางครั้งพระคริสต์ดูเหมือนทรงพระชนม์อยู่ พระเศียรตั้งตรง ดวงพระเนตรเปิด ดูเหมือนพระองค์ทรงอยู่บนกางเขนด้วยความสมัครพระทัยของพระองค์เอง ; บางครั้งก็ดูเหมือนพระองค์กำลังตรัสอะไรอยู่"

"พระนางมารีอา ทรงรำให้เกือบตลอดเวลาที่ตรัสกับฉัน น้ำพระเนตรไหลซ้ำๆ ที่ละหยดๆ ลงบนพระชานู เหมือนกับประกายแสงสว่างแล้วน้ำพระเนตรก็หายไป พระนางทรงสวมผ้ากันเปื้อนที่ส่องแสงยิ่งกว่าดวงอาทิตย์หลายดวงมารวมกันเสีย อีก พระนางทรงสร้อยพระคอ 2 สาย สายหนึ่งใหญ่กว่า อีกสายหนึ่งสายเล็กแขวนไม่กางเขน สร้อยพระคอทั้งสองสาย เป็นดังแสงแห่งสิริมงคลที่แปรเปลี่ยนไปพร้อมกับแสดงระยิบระยับ รองพระบาทเป็นสีขาวเงินเปล่งประกาย เช่นกัน และมีดอกกุหลาบอยู่รอบๆ ดอกกุหลาบเหล่านี้งามน่าพิศวง และที่ใจกลางดอกแต่ละดอกมีแสงสว่างงดงาม และนำมอง กระจายออกมา บนรองพระบาทมีท่วงทองสุกปลั่งติดอยู่ "พระนางมารีล้อมรอบด้วยแสงสว่าง 2 ชั้น ชั้น

แรกอยู่ใกล้กับพระวรกาย และแผ่มาถึงเรา 2 คน แสงนั้นสวยงามเปล่งประกายระยิบมาก... ชั้นที่สองอยู่ห่างออกมาหน่อย และเราสองคนอยู่ในชั้นของแสงนี้ แสงที่ล้อมเรานี้เป็นแสงที่ไม่มีประกาย แต่ก็สว่างไสวกว่าแสงอาทิตย์บนโลกเรานี้มาก "นอกจากแสงแสนงามเหล่านี้แล้ว ยังมีลำแสงที่ส่องออกมาจากพระวรกายของพระนางและพระภุชญาและทุกคน"

นี่คือคำเล่าถึงการประจักษ์มาของพระนางมารีอา ที่เมลานีได้เขียนด้วยมือตนเอง

คำทำนายเป็นจริง : เหตุร้ายที่พระมารดาทรงทำนายไว้ได้เป็นจริง และแผ่ไปทั่วฝรั่งเศส และยุโรป... หนังสือพิมพ์ในสมัยนั้น ปี 1856 ได้ให้ตัวเลข มีคนตายด้วยความอดอยาก และโรคร้าย ทั่วฝรั่งเศสถึง 152,000 คน และยุโรปทั้งหมดถึงล้านคน ข่าวเรื่องการประจักษ์ครั้งนี้แพร่ไปทั่วฝรั่งเศส และทั่วโลกอย่างรวดเร็ว ขณะนั้นบวัด หรือสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ที่ถวายแด่แม่พระแห่งลาซาเลด มีจำนวนถึง 1,500 แห่ง กาลเวลาหาได้ทำให้ข่าวการประจักษ์นี้ลบเลือนไปไม่... เราค่อยๆ เข้าใจดีขึ้นทีละน้อยๆ ถึงการเตือนล่วงหน้าอย่างสง่า และจริงจัง ที่พระแม่แห่งสวรรค์ได้ลงมาบอกแก่ลูกๆ ของพระนางถึงโทษมหันต์อันนี้

4.แม่พระประจักษ์ที่ลัวร์

ค.ศ.1858 แม่พระทรงประจักษ์ที่ ลัวร์ 18 ครั้ง

การประจักษ์ที่ เมืองลัวร์ แก่ ด.ญ. แบรินาเด็ต ซูบิรูส์ ครั้งที่ 1 ตรงกับวันที่ 11 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1858 เป็นการประจักษ์ที่รู้จักกันแพร่หลายมาก...

ขณะนั้น เมืองลัวร์ เป็นเพียงตำบลหนึ่ง มีประชาชน 3,826 คน ตั้งอยู่บนฝั่งแม่น้ำการ์ฟเดอโป ทางภาคตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศฝรั่งเศส อยู่ท่ามกลางเทือกเขาพิรินิส ซึ่งเป็นเขาสูงคั่นระหว่าง ประเทศฝรั่งเศสและประเทศสเปน

ก่อนหน้านี้นี้ 4 ปี คือ ในวันที่ 8 ธันวาคม 1854 สมเด็จพระสันตะปาปาปิโอที่ 9 ทรงประกาศอัครความเชื่อเรื่องแม่พระทรงปฏิสนธินิรมล คือ แม่พระไม่มีบาปกำเนิด... การประจักษ์ที่ลัวร์เท่ากับแม่พระเองเสด็จมายืนยันอัครความจริงข้อนี้ พระนางได้ประจักษ์มาหานักบุญแบร์นาเด็ต ซูบิรูส์ จำนวน 18 ครั้ง ระหว่าง 11 กุมภาพันธ์ จนถึง 16 กรกฎาคม 1858

ในปี 1858 ครอบครัวของแบร์นาเด็ตกำลังตกอับยากจน จนกระทั่งไม่มีที่อยู่ ต้องไปอาศัยอยู่ชั้นล่างของบ้านนายอังเดรชาอุส ผู้เป็นญาติ บิดาของแบร์นาเด็ตชื่อ ฟรังซัว ซูบิรูส์ มารดาชื่อ หลุยซา ขณะนั้นแบร์นาเด็ตอายุ 14 ปี มีน้องชื่อ ตัวเนต มารี กับ ยัง มารี และ ยูสแต็ง

* การประจักษ์ครั้งที่ 1 ตรงกับวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 1858 แบรินาเด็ต กับตัวเนต น้องสาวและเพื่อนชื่อ ยาน อะบาตี ชวนกันไปเก็บฟืนมาหุงข้าว...เมื่อมาถึงใกล้ก้อนหินใหญ่ ซึ่งชาวบ้านเรียกว่า "มัสซาเปียล" ฐานของหินนี้เว้าเข้าไปเป็นรูปถ้ำ กว้างประมาณ 12 เมตร ลึกประมาณ 8 เมตร ทางด้านขวาของถ้ำสูงจากพื้นดินประมาณ 3 เมตร รอบๆ ถ้ำมีเถาวัลย์ปกคลุมอยู่ประปราย ขณะนั้นหอนาฬิกาที่วัดบอกเวลาเที่ยงพอดี และมหัศจรรย์ก็ได้เริ่มขึ้น

แบร์นาเด็ต ตอบว่า "เห็นหญิงสาวขาว (ทั้งตัว) คนหนึ่ง เธอก็มืดระเล็กน้อยทักทายฉัน แบรินาเด็ตเหมือนแม่พระในรูปทั่วไป ที่แขนขามีลูกประคำห้อยอยู่ สตรีนั้นสวมเสื้อขาวยาวลงมาปกคลุมเท้า เลื่อนนั้นมีที่รัดปิดคอ และมีปลายเชือกสีขาวย้อยอยู่ ผ้าสีขาวที่คลุมศีรษะนั้น ปกบ่าและแขน ฉันเห็นดอกกุหลาบสีเหลือง 2 ดอก บนเท้าทั้งสองของเธอ รัดประคดของเสื้อสีฟ้า ห้อยต่ำลงมาเลยหัวเขา ส่วนลูกประคำนั้นสายสีเหลือง เม็ดสีขาวขนาดโต และห่างกัน หญิงสาวผู้นั้นท่าทางว่องไว มีแสงอยู่รอบข้าง

" เมื่อฉันสวดลูกประคำจบ เธอก็ยิ้มลาฉันแล้วถอยหลังหายวับเข้าไปในโพรง..."

* การประจักษ์ครั้งที่ 2 วันที่ 14 กุมภาพันธ์ ตรงกับวันอาทิตย์ เมื่อเลิกพิธีมิสซาเวลา 13.00 น. แล้ว เพื่อนๆ ของแบร์นาเด็ตติดตามเธอไปถึงบ้าน อ้อนวอนมารดาขออนุญาตให้แบร์นาเด็ตไปที่ถ้ำมัสซาเปียลอีก... เมื่อมาถึงแล้วแบร์นาเด็ตให้ทุกคนคุกเข่าลงสวดลูกประคำ สักครู่หนึ่งเธอก็ร้องอย่างตื่นเต็นว่า "นะ มาแล้วมีแสงสว่าง" เพื่อนๆ ยื่นขวดน้ำเสกให้เธอพลางพูดเสียงสั่นๆ ว่า "เร็ว! สาดน้ำเสกสิ" แบรินาเด็ตหันมาพูดกับเพื่อนๆ ว่า "เธอไม่ยกโกรธ กลับก้มศีรษะรับ และยิ้มให้พวกเรา"

* การประจักษ์ครั้งที่ 3 วันที่ 18 กุมภาพันธ์ 1858 แม่พระบอกกับแบร์นาเด็ตว่า "หนูจะกรุณามาที่นี่สัก 15 วัน จะได้ไหมคะ?" "ได้ค่ะหนูขอสัญญา ถ้าคุณพ่อกับคุณแม่อนุญาต" แล้วสตรีงามพูดต่อไปว่า "ฉันไม่รับรองว่าหนูจะมีความสุขในโลกนี้ แต่โลกหน้า แน่แน่นอน" แล้วสตรีผู้นั้นลอยขึ้นสูงหน่อย แล้วหายไป

* การประจักษ์ครั้งที่ 4 วันที่ 19 กุมภาพันธ์ แม่พระขอบคุณแบร์นาเด็ตที่มาพบอีก แล้วบอกว่า มีความลับจะบอกในภายหลัง

* การประจักษ์ครั้งที่ 5 วันที่ 20 กุมภาพันธ์ 1858 แม่พระสอนแบร์นาเด็ตให้สวดภาวนาบทหนึ่ง ทีละคำๆ บทภาวนานั้นสำหรับเธอ สวดคนเดียวตลอดชีวิต และเธอก็สวดบทนั้นทุกครั้งที่แม่พระประจักษ์มา มีผู้พยายามใช้กลยุทธ์ต่างๆ หลอกถามเธอ แต่เธอมิได้บอกใครเลยจนตลอดชีวิต

* การประจักษ์ครั้งที่ 6 วันที่ 21 กุมภาพันธ์ 1858 มีผู้คนมารอคู่มากมาย แบรินาเด็ตตามเวลากำหนดกับมารดาและน้ำ ดร. โดซุส แพทย์ประจำตำบลลัวร์ร่วมอยู่ด้วย เขามาเพื่อจะคอยจับผิดมากกว่ามาด้วยใจศรัทธาเลื่อมใส แม่พระบอกแบร์นาเด็ตว่า "หนูจงสวดให้คนบาปที่นำสารสวดให้โลกที่กำลังยุ่งยากอลวนอยู่"

* การประจักษ์ครั้งที่ 7 วันที่ 23 กุมภาพันธ์ 1858 การประจักษ์ครั้งนี้กินเวลาครึ่งชั่วโมง แม่พระบอกความลับกับเธอ 3 ข้อ ซึ่ง เธอจะบอกกับใครมิได้เลย และเธอก็ได้รักษาความลับนั้นไว้ตลอดชีวิต

* การประจักษ์ครั้งที่ 8 วันที่ 24 กุมภาพันธ์ 1858 ผู้ที่อยู่ใกล้เธอขณะที่กำลังเข้ามาใน ไต้ยีนเสียงที่หลุดออกจากริมฝีปากที่สั่นระริกว่า "ใช้โทษบาป! ใช้โทษบาป! ใช้โทษบาป!"

* การประจักษ์ครั้งที่ 9 วันที่ 25 กุมภาพันธ์ 1858 แม่พระบอกแบร์นาเด็ตให้ไปตักน้ำและล้างหน้าทีมน้ำพุ แบรินาเด็ตคู้ดินขึ้นมีน้ำขึ้นมาแต่ขุ่น น้ำไหลขึ้นมามากทุกที (ปัจจุบันกลายเป็นน้ำพุที่ไม่ขาดสายและสวยงามมาก)

* การประจักษ์ครั้งที่ 10 วันที่ 27 กุมภาพันธ์ 1858 แม่พระสังแบร์นาแต่ตีให้ไปบอกพระสงฆ์ให้สร้างวัดเล็กๆ ที่นี้หลังหนึ่ง
* การประจักษ์ครั้งที่ 11 วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 1858 แบร์นาแต่ตีถามชื่อของสตรีงาม แต่แม่พระเพียงแต่ยิ้มๆ เท่านั้น ไม่ตอบว่าอะไร
* การประจักษ์ครั้งที่ 12 วันที่ 1 มีนาคม 1858 ตั้งแต่ 7.00 น. บิตามารดาของเธอก็ไปพร้อมกันด้วย แม่พระสั่งให้แบร์นาแต่ตีให้เฉพาะ
ลูกประจำของตน

* การประจักษ์ครั้งที่ 13 วันที่ 2 มีนาคม 1858 แม่พระสั่งให้แบร์นาแต่ตีไปหาคุณพ่อเจ้าวัด บอกกับท่านว่า "อยากให้ผู้คนตั้งชบวนแห่
มาที่ถ้ำ" แต่คุณพ่อเจ้าวัดกำลังหัวเสีย ตอบว่า "ดีแล้ว ถ้าเธอ (สตรีงาม) ไม่ยอมบอกชื่อ เจ้าก็เป็นคนโกหก..."

* การประจักษ์ครั้งที่ 14 วันที่ 3 มีนาคม 1858 แม่พระย้ำเรื่องการสร้างวัด แบร์นาแต่ตีบอกว่าคุณพ่อเจ้าวัดต้องการให้พิสูจน์ว่า ถ้า
เป็นแม่พระจริงขอให้ทำอัศจรรย์ให้ต้นกุหลาบป่าที่ขึ้นอยู่ใกล้ๆ นั้นออกดอก... แม่พระเพียงแต่ยิ้ม...เป็นการสอนชาวเราว่า มหัศจรรย์นั้น พระ
เป็นเจ้าของทรงกระทำตามที่ทรงเห็นสมควรเท่านั้น มิใช่ทำตามคำท้าทายของใครๆ

* การประจักษ์ครั้งที่ 15 วันที่ 14 มีนาคม 1858 เช้าวันนั้นมีผู้คนมาประมาณ 8,000 คน แต่สิบตำรวจอังกฤษซึ่งมาตรวจการณ์คะเนว่า
คงมีอย่างน้อยสัก 20,000 คน...วันนั้นหลังจากประจักษ์แล้วแบร์นาแต่ตีกลับไปเตือนคุณพ่อเจ้าวัดถึงเรื่อง ที่สตรีงามบอก แต่คุณพ่อเจ้าวัดย้ำว่า
"ให้สตรีงามของเจ้าบอกชื่อมาซิ ถ้าฉันรู้ว่ามันเป็นแม่พระ ฉันจะทำทุกอย่างที่แม่พระต้องการ"

* การประจักษ์ครั้งที่ 16 วันที่ 25 มีนาคม 1858 การประจักษ์ครั้งนี้สำคัญมาก แบร์นาแต่ตีวงวนให้สตรีงามนั้นบอกชื่อของตน "คุณ
ขา กรุณาบอกหนูหน่อยเถอะคะ คุณคือใคร?" ...ต่อคำถามอันพากเพียรและเต็มไปด้วยความไว้วางใจเช่นนี้เป็นครั้งที่ 3 สตรีผู้นั้น ซึ่งเคยพนมมือ
อยู่เสมอ บัดนี้ค่อยๆ กางแขนออก แขน่มือปล่อยแขนต่ำลงมาทั้ง 2 ข้าง (แบบแม่พระในเหรียญมหัศจรรย์) พลังกล่าวเป็นภาษาท้องถิ่นของ
ชาวลูร์ดว่า "ฉันคือการปฏิสนธิรมล" พลังยิ้มให้แบร์นาแต่ตีอีกครั้งหนึ่ง แล้วหายไปทั้งๆ ที่ยังยิ้มอยู่...แบร์นาแต่ตีกลับไปหาคุณพ่อเจ้าวัดกล่าว
ว่า "สตรีผู้นั้นที่บอกหนูว่า ฉันคือการปฏิสนธิรมล" คุณพ่อเจ้าวัดถามต่อไปว่า "แล้วเจ้ารู้ไหมว่า แปลว่าอะไร?" "หนูไม่ทราบค่ะคุณพ่อ" หนูต้อง
มาตลอดทางตั้งแต่ถ้ามาถึงที่นี่ ว่า "ฉันคือการปฏิสนธิรมล"

* การประจักษ์ครั้งที่ 17 วันที่ 7 เมษายน 1858 แม่พระยิ้มอย่างอ่อนหวานกับเธอภายในโพรงที่ตั้งรูปแม่พระ เธอได้เห็นภาพประจักษ์
เช่นนี้นานประมาณ 45 นาที

* การประจักษ์ครั้งที่ 18 หรือครั้งสุดท้าย วันที่ 16 กรกฎาคม 1858 แม่พระทรงประจักษ์มานานประมาณ 15 นาที แบร์นาแต่ตีเล่าให้
ฟังว่า "แม่พระประจักษ์มาให้เห็น ณ ที่เดิม โดยไม่พูดอะไร...หนูไม่เคยเห็นเธองามเหมือนวันนั้นเลย"

* หลังจากนั้นแบร์นาแต่ตีก็มี ได้พบแม่พระอีก..พระศาสนจักรเริ่มดำเนินการสอบสวนจนกระทั่ง 18 มกราคม 1862 พระสังฆราช
แห่งลูร์ดได้ประกาศเป็นทางการรับรองว่า เป็นแม่พระจริงที่ได้ประจักษ์มาที่ถ้ำมัซซาเปียล แล้วลงมือสร้างพระวิหารขึ้นจนสำเร็จ

* ส่วนแบร์นาแต่ตีได้ตัดสินใจ เข้าบวชเป็นนางชีที่เนอแวร์ส เดือนกรกฎาคม ปี 1866 เธอพยายามทำทุกอย่างตามน้ำพระทัยของพระ
เป็นเจ้า และที่สุดได้มอบดวงวิญญาณบริสุทธิ์คืนแด่พระ ณ วันที่ 6 เมษายน 1879 ขณะอายุ 39 ปีเศษ

* ต่อมาสมเด็จพระสันตะปาปาปี โอที่ 11 ทรงประกาศชื่อแบร์นาแต่ตี ซูบิรุส ในสารบบนักบุญ วันที่ 8 ธันวาคม 1933 ทุกวันนี้ลูร์ด
เป็นปูชนียสถานแม่พระที่ใครๆ ก็รู้จักทั่วโลก และมีผู้จาริกแสวงบุญมาที่นี่ไม่ขาดสายเลย

* "อัศจรรย์" ที่ลูร์ดยังคงมีอยู่เสมอ คือ ศิลมหาสนิท นอกเหนือไปจากปรากฏการณ์ทางศาสนาแล้ว ประสิทธิภาพของสาร หรือข่าวดิ
ขึ้นพื้นฐานของพระวรสาร ก็ยังคงอยู่ และนางมารีาก็ยังคงเรียกร้องจากเรามนุษย์อยู่เสมอๆ คือ "การกลับใจ" และจากพฤติกรรมอันนั้นเองของ
พระคริสตเจ้าที่พระองค์ได้ทรงประทานเนื้อและ โลหิตของพระองค์ "เพื่อความรอดของเรามนุษย์" จากการทำพวกคนป่วยยอมรับความทุกข์
ยากลำบากต่างๆ ด้วยความยินดี พร้อมๆ กับพระคริสตเจ้า และจากการที่เด็กหนุ่มสาวเป็นจำนวนมากที่ได้เสียสละอุทิศตนในการช่วยเหลือคน ที่
นำสาร และผู้ประสบความทุกข์ยากลำบาก รวมทั้งบรรยากาศที่เข้มข้นไปด้วยการสวดภาวนาอย่างไม่รู้จักหยุดหย่อนที่ลู รด์นั้น ย่อมเป็นสิ่ง
เข้าใจไม่ได้ ถ้าหากเราไม่ได้มองสิ่งต่างๆ เหล่านี้โดยอาศัยแสงสว่างของบูชามิสซาที่ได้จัดให้มีขึ้นที่เมืองของแม่พระ แห่งนี้เป็นสิ่งแรก เพื่อที่จะต้อง
มองดูและทำความเข้าใจว่า เป็นพระคริสตเจ้าในบูชามิสซาเอง ที่ผ่านไประบายพรคนป่วยเป็นพระองค์เองที่เป็นผู้นำข่าว และเป็นผู้ที่ให้ การ
ช่วยให้รอด หรือการรักษาให้หายได้สำเร็จไป

ข้าแต่พระแม่ผู้ปฏิสนธิรมลแห่งลูร์ด โปรดเสนาอวิงวอนเทอญ

5.แม่พระทรงประจักษ์ ที่ ปงต์แมง ประเทศฝรั่งเศส

การประจักษ์ของพระแม่เจ้าที่ปงต์แมง ค.ศ. 1871

เออแซน บาร์แบอแต่ตี อายุ 12 ขวบ เป็นเด็กเอาจริงเอาจัง ฉลาดเฉลียว อ่อนโยนซื่อๆ และเป็นเด็กดี เขาเผล่ออกมาจากยุงข้าวเพื่อ "ดู
เวลา" และเขาได้เห็นหญิงงามผู้หนึ่ง ปรากฏกลางอากาศ ลอยอยู่สูงประมาณ 2-3 เมตร เหนือหลังคาบ้านข้างเคียง "เธอยิ้มให้ฉัน"

เขาเล่าในภายหลัง "และฉันเพียงมองเธออย่างไม่กระตุกกระตักเลย ฉันทั้งประหลาดใจและดีใจในเวลาเดียวกัน" เออแซนบอกกับ
น้องชายวัย 10 ขวบ ซึ่งเป็นคนว่องไวและมีชีวิตชีวา ว่า "ยอแซฟ น้องไม่เห็นอะไรเลยหรือ?" "เห็นซี ผมเห็นสตรีแสนงามคนหนึ่ง เธอสวมเสื้อยาวสี
ฟ้า สีฟ้าเข้มเป็นมันระยับ เหมือนสีครามที่ใช้ลงผ้าเลย" ยอแซฟและเออแซนบรรยายถึงภาพปรากฏที่หน้าพิศวงนั้น

"สตรีงามนั้นเป็นความงามที่น่าชื่นใจ ดูเธอช่างเยาว์วัยนัก 18-20 ปีเห็นจะได้ เสื้อยาวของเธอประดับด้วยดวงดาวสีทอง ตั้งแต่คอจด
ชายกระโปรง แบบเสื้อมีลักษณะกว้างและมีจีบลู่ลงมา แขนเสื้อกว้างคลุมลงมาจนถึงข้อมือ คอเสื้อเป็นแบบเรียบๆ แต่งงามมาก สตรีงามสวม
รองเท้าสีฟ้ามีริบบิ้นเป็นสีทอง มีผ้าคลุมศีรษะเป็นสีดำ คลุมผม

"สวมมงกุฎทองเหนือผ้าคลุม มงกุฎมองดูคล้ายๆ กับรัศมีหรือเหมือนมงกุฎกลับหัวนั่นเอง มือของพระนางเล็ก และแบออกมายังเรา เหมือนกับแม่พระเหรียญอัศจรรย์ พระพักตร์เรียวกลม...สดชื่น..งามเช่นเดียวกับรูปร่าง ผิวผ่อง...ปากเล็กกระบายด้วยรอยยิ้มอยู่เป็นนิจ ดวงตาอ่อนหวาน อย่างไม่มีอะไรเปรียบได้ ความอ่อนโยนอย่างที่สุดแผ่มายังเราเหมือนแม่ ดูคล้ายกับว่าเธอมีความยินดีที่เห็นเพ่งมองพระนาง"

"เราไม่เคยเห็นความงามแบบนี้ไม่ว่าจะใน บุคคลหรือในรูปภาพก็ตาม" เด็กทั้งสองกล่าวต่อ แต่ชานเน็ต เดอเต มาร์ดาและเซซาร์ บาร์ เบอแต็ต บิดา มองไม่เห็นอะไรเลย จึงสรุปว่า "ลูกเอ๊ย เจ้าไม่ได้เห็นอะไรสักหน่อยเลย ถ้าเจ้าเห็นจริง เราจะต้องเห็นเหมือนเจ้าสิ มาเถอะมาเก็บ ฟางต่อเถอะ เร็วเข้านะ"

แม้ว่า เซซาร์ บาร์เบอแต็ต จะเป็นคนใจศรัทธา ก็ยังลังเลใจ (เขาไปเผ่าศิลาหินทุกวันนี้) เขาบอกกับ ชานเน็ต เดอเตว่า "อย่าเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังนะชานเน็ต เพราะจะไม่มีใครเชื่อแล้วจะเป็นที่สะดุดมากกว่า" กระนั้นก็ดี เมื่อโกยฟางไปได้ไม่นาน เขากลับบอกกับเออแซน ลูกชายว่า "ออกไปดูอีกทีสิ เจ้ายังเห็นอะไรอีกไหม?"

ลูกชายรีบวิ่งไปบน ทางเท้าหน้าประตู ยืนยันว่า "ยังอยู่จะพ่อ เหมือนที่หนูเห็นตะกั่วนี้เลย" ยอแซฟตบมือลั่นแล้วอุทานว่า "โอ! งามอะไร เช่นนั้น โอ! งามแท้ๆ! เด็กๆ ร้องซ้ำอย่างเดียวกัน พลังงานไปพบกับมารดาซึ่งรีบวิ่งมาดูอีกคน "แม่!

แม่ มองไม่เห็นหญิงงามที่แต่งตัวสีฟ้า มีผ้าคลุมผมสีดำและสวมมงกุฎดอกหรือแม่?" "แม่ไม่เห็นอะไรเลยนี่ลูก" แต่นางก็เสริมว่า "บางที อาจจะเป็นแม่พระประจักษ์มากได้นะ เพราะลูกเป็นคนมองเห็นท่านนี่นะ สวดข้าแต่พระบิดาและวันทาอย่างละ 5 บท เป็นการถวายเกียรติแด่พระนางก็แล้วกัน"

ใน คืนเงียบสงบนั้น ประตุลันเอี้ยด แล้วเปิดออก : "เกิดอะไรขึ้นหรือ?" "ไม่มีอะไรนะ" นายบาร์เบอแต็ตพูด และภรรยาของเขาก็แถมท้ายว่า "เป็นเรื่องของเด็ก "บ๊องๆ" ที่พูดกันว่าเห็นอะไรแปลกๆ เท่านั้น คนอื่นไม่เห็นมีใครเขาเห็นกันเลย" เด็กสวดบทข้าแต่พระบิดาและวันทามาริอาอย่างละ 5 บท "ดูอีกทีสิ เจ้ายังเห็นอะไรอยู่อีกหรือเปล่า?" ผู้เป็นแม่ส่งคูซิ! แม่จะไปเอาแว่นตา บางทีใส่แว่นตาแล้วแม่อาจจะมองเห็น" นางกลับมาในเวลาไม่ช้าพร้อมกับหลุยส์ สาวใช้ แต่หลุยส์ก็เช่นเดียวกันไม่เห็นอะไรเลย แม่จึงพูดเสียงเคร่งกับลูกๆ ว่า "มันน่าโหม่ง! พวกเราไม่เห็นอะไรสักอย่าง ไปเก็บฟางให้เสร็จ พวกเจ้าเป็น "พวกโกหก" และพวกประสาททั้งนั้นแหละ"

เด็ก ๆ มองภาพอัศจรรย์นั้นอย่างเต็มตาคคล้ายกับจาร์กไว้หมด เออแซนพูดขึ้นว่า "แม่จ๋า ถ้าแม่ยอม หนูขออยู่อย่างนี้ตลอดไปเลย" แล้ว หนูน้อยทั้งสองก็ยังจ้องดูด้วยความชื่นชมต่อไป "โอ! สวยจริงๆ โอ! งามอะไรอย่างนั้น!" หลังจากสวดบทข้าแต่พระบิดาและวันทามาริอา อีกอย่างละ 5 จบแล้ว สักครู่ เด็กๆ ก็พูดต่อไปว่า "สตรีงามนั้นรูปร่างใหญ่อย่างกับ เซอร์วิตาลีน นะ" "อย่างนั้นหรือ" แม่เด็กพูด "อย่างนั้นก็ต้องไปตามเซอร์วิตาลีนมา พวกเซอร์เขาติกว่าเจ้าทั้งสองเป็นไหนๆ ถ้าเจ้าเห็นพวกเขาก็ต้องมองเห็นด้วย" เซอร์มาถึงที่นั่น แต่ก็บอกว่า "ฉันอุตส่าห์เปิด ตาดโตเท่าไรก็ไม่เห็นอะไรเลย" เออแซนยั่วว่า "มาเซอร์เห็นดาว 3 ดวงที่เรียงกันเป็นสามเหลี่ยมไหมอะ?" คนที่อยู่ที่นี่ทุกคนเห็นดาวสามดวง ดังกล่าว แต่ไม่มีใครเห็นอะไรอื่นอีก "ใช่ ฉันเห็น" เซอร์พูด "อ้าว! ก็ดาวดวงที่อยู่ยอดแหลมนั้นน่าอยู่ตรงศีรษะของสตรีงามพอดีเลย" เซอร์วิตาลีน ไปตามทางซวสริชเช อายุ 11 ขวบ และชานน์ มารี เลอโบส อายุ 9 ขวบ และเด็กอื่นอีกให้มาที่นั่น ทั้งๆ ที่มีรูเรื่องอะไรเลย พอมาถึงเด็ก ก็ร้องออกมาพร้อมกันด้วยความตื่นตันว่า "โอ! หญิงงาม เธอใส่เสื้อสีฟ้า มีดาวที่ทองเต็มตัวเลย!"

คุณพ่อ เกแรง เจ้าอาวาส อายุ 72 ปีแล้ว ท่านเป็นพระสงฆ์ที่ศักดิ์สิทธิ์มาก เป็นตัวอย่างในฤทธิ์กุศลมากมาย มีความศรัทธาภักดีต่อแม่พระมาก และท่านสมควรที่จะได้รับเกียรติได้รับการเยี่ยมเยียนของพระแม่ที่ปึงต์แมง ท่านมายังที่เกิดเหตุ คุณพ่อผู้แสนดีจึงมองฟ้า แต่ไม่เห็นอะไร

ขณะ นั้นมีกางเขนสีแดงอันหนึ่งปรากฏอยู่บนทรวงอกของพระมารดา แล้วก็มีการรอบหนา 12 ชม. เป็นสีฟ้ามาทำเป็นวงโอบรอบพระนางไว้ แล้วมีเข็ญเทียนที่มีเทียนปักอยู่แล้ว 4 อัน ออกมาจากขอบวงรูปไข่นั้น เข็ญยังไม่ได้จุด พระนางผู้มีดวงดาวเป็นเครื่องประดับ ยังคงยิ้มแย้มอยู่ แล้วเธอก็หน้าเศร้าลง

"ถ้ามีแต่เด็ก เท่านั้นที่ได้เห็นแม่พระ ก็แปลว่าเราเป็นผู้ไม่มีเกียรติพอ" เซอร์มารี-เอดัวร์ ก็เช่นเดียวกับเซอร์ วิตาลีเน เธอมาจากโรงเรียน ไกลเคียง เธอพูดกับคุณพ่อเจ้าอาวาสว่า "คุณพ่อ ลองพูดกับพระนางดู ดีไหมคะ?"

"โอ!" เจ้าอาวาสผู้ศักดิ์สิทธิ์ตอบด้วยเสียงตื้นตัน "ก็พอยังมองไม่เห็นท่านเลย จะให้พอกล้าพูดกับท่านได้อย่างไรกัน?" "อย่างนั้น คุณพ่อ บอกให้เด็กๆ พูดกับพระนางจะได้ไหมคะ?" "สวดกันเถอะ" คุณพ่อเจ้าอาวาสตัดสิน เซอร์มารี-เอดัวร์ เริ่มต้นสวดลูกประคำ ร่างของพระนางมาริอาค่อยขยายใหญ่ขึ้นทุกทีๆ

เด็ก ๆ เล่าว่า "เธอใหญ่กว่าเซอร์วิตาลีน ตั้ง 2 เท่า ดวงดาว บนเสื้อเธอก็ดูเหมือนเพิ่มจำนวนมากขึ้น เหมือนดอกไม้บนดวงดาวเคลื่อนไหว จัดตัวเองแล้วเข้าเป็นคู่ๆ ไปหยุดอยู่บนเท้าของพระนาง" "เหมือนกับกองทัพมด ที่วิ่งไปเกาะตัวอยู่บนเสื้อของพระนาง ชั่วโมงเดียว เสื้อของพระนางก็เป็นสีทองระยับไปหมด"

ขณะที่เซอร์มารี-เอดัวร์ ก่อบท มักซีฟีกัต (ลก:1,46) ได้มีแผ่นป้ายสีขาวซึ่งอยู่ด้านใต้เท้าของพระนาง มีอักษรสีทองผุดขึ้นมาแล้ว คำว่า "จง" ก็ส่องสว่างอยู่บนป้ายนั้น เป็นที่น่าสังเกตว่าตอนนี้เด็กๆ อยู่กันคนละที่ มีอักษรตัวอื่นๆ ผุดขึ้นมาอีก ตัวอักษรสูงประมาณ 25 ซม. พอจบบท มักซีฟีกัต เด็กๆ อ่านได้ความว่า "จงภาวนาลูกของฉันทอ" "

คุณพ่อเจ้าวัดเริ่มร้องเพลงแม่พระเป็นภาษา ลาติน แล้วก็มีการอย่างเกิดขึ้นอีก มีคำผุดขึ้นอ่านได้ความดังนี้ "พระเป็นเจ้าจะทรงอภัยโทษพวกเจ้าในเวลาอันใกล้" "เลิกแล้ว เลิกแล้ว สงครามจะสงบ เราจะมีสันติกันเสียที"

คนที่อยู่ในเหตุการณ์บอกต่อๆ กัน พวกเขาเริ่มร้องเพลง "อินวีโอลาตา" มีอักษรปรากฏขึ้นมาใหม่บนป้าย อ่านได้ความว่า "พระบุตรของฉันท" ผูกพันต้นต้นมากขึ้น "ต้องเป็นแม่พระแน่แล้ว!" เขาคิดตอนปลายของเพลงอินวีโอลาตา และซัลเวเรจินา ที่ร้องต่อๆ กัน มีที่เรามาไม่เห็นก็เขียนต่อไป เด็กอ่านได้ว่า "พระบุตรของฉันทได้รับฟังแล้ว" แล้วเด็กๆ ก็อ่านข้อความทั้งหมดได้ว่า

" จงภาวนา ลูกของฉันทอ พระเป็นเจ้าจะทรงอภัยโทษพวกเจ้าในเวลาอันใกล้นี้ พระบุตรของฉันทได้รับฟังแล้ว"

คุณพ่อเจ้าวัดหันไปบอกเซอร์มารี เอ็ดเวิร์ ว่า "ร้องเพลงสวดแม่พระสักบทซิ" เซอร์ได้เริ่มต้นเพลง "พระมารดาแห่งความหวัง" ขณะนั้นแม่พระทรงยกพระหัตถ์ที่ปล่อยแบออกขึ้นเหนือไหล่ของพระนาง พระนางมองดูเด็กๆ ได้ด้วยสายตาอ่อนโยน แล้วพระนางก็ทำนิ้วเหมือนกับคนเล่นเปียโน ขำขันม่วน เด็กๆ ร้องว่า "นั่นแน่ เธอหัวเราะ โอ! ขำงามอะไรเช่นนี้!"

ผู้คนที่อยู่ที่นั่นทั้งร้องไห้ ทั้งหัวเราะในเวลาเดียวกัน พวกเขาพากันชมดวงหน้าของเด็ก ซึ่งสะท้อนความน่าพิศวงที่ได้รับจากภาพประจักษ์อีกต่อหนึ่ง "เราอยากจะได้ให้สูง" เด็กหญิงพูดขึ้น เออแซนเสริมว่า "โอ! ถ้าฉันมีปีก!" "ตอนนี้เธอตกอยู่ในความเศร้า หน้าของเธอเศร้าเหลือเกิน" เด็กๆ พูด "ตอนนี้คงจะมีอะไรเกิดขึ้นอีกแน่ๆ เลย" เด็กๆ พูด แล้วก็จริงๆ ดังนี้

กางเขนแดงอันหนึ่งสูงประมาณ 50-60 ซม. ปรากฏขึ้นตรงหน้าของพระนาง ซึ่งลดมือลงเพื่อรับไว้ แล้วพระนางถือไว้ต่อหน้าพระนาง กางเขนนั้นสีแดงเข้ม มีรูปพระคริสต์สีแดงสดอยู่บนนั้น บนยอดกางเขนมีป้ายสีขาว มีคำสีแดงเขียนว่า "เยซูคริสต์"

ขณะนี้ผู้คนที่ร่วมในเหตุการณ์พากันร้อง เพลง "ปาร์เซ โดมีเน" ทันใดนั้นดาวดวงหนึ่งที่อยู่ท่าขวาของพระนาง ลอยผ่านกรอบที่ล้อมไปจุดเทียนทั้ง 4 แท่ง แล้วดาวดวงนั้นก็ลอยขึ้นไปหยุดอยู่ที่เหนือศีรษะของพระนาง ที่ซึ่งดูเหมือนว่าพระนางแขวนลอยอยู่ เซอร์ มารี เอ็ดเวิร์ ร้องเพลง "อาเว มารี สแตลลา" กางเขนสีแดงหายไปแล้วบนบ่าของพระนาง ปรากฏกางเขนเล็กๆ สีขาวข้างละอัน กางเขนทั้งสองนั้นตั้งอยู่บนบ่าของพระนาง"

เด็กๆ เล่า พระมารดาพระเป็นเจ้ายิ้มให้เด็กๆ อีกครั้งหนึ่ง เด็กๆ ร้องด้วยความยินดีว่า "พระนางหัวเราะแล้ว พระนางหัวเราะแล้ว" ตอนนั้นประมาณ 2 ทุ่มครึ่ง คุณพ่อเจ้าวัดจึงบอกว่า "พวกเรามาสวดคำกันเถิด"

ในขณะที่กำลังพิจารณามโนธรรมกันอยู่นั้น เด็กๆ ได้เห็นผ้าคลุมผืนใหญ่ขึ้นมาจากใต้เท้าของพระนาง และลอยขึ้นไปอย่างช้าๆ แล้วคลุมพระนางจนถึงเอว : แล้วลอยขึ้นใหม่ที่ละนิดๆ จนผ้าคลุมนั้นปิดคลุมพระนางจนถึงคอ "มองดูเหมือนกับพระนางเข้าไปอยู่ใน "ถุ" อย่างนั้นแหละ" เออแซนกล่าว เด็กๆ มองเห็นเพียงแต่พระพักตร์หน้าพิศวงของพระนางเท่านั้น แล้วพระพักตร์ก็ถูกคลุมด้วย มีแต่มงกุฎเท่านั้นที่ยังมองเห็นได้ ทั้งดวงดาวที่อยู่เบื้องบนด้วย แล้วทุกอย่างก็หายไป "ยังเห็นอะไรอยู่อีกหรือเปล่า?" คุณพ่อเจ้าวัดถาม "ไม่เห็นแล้ว จบแล้ว" เด็กๆ ตอบ ขณะนั้นเป็นเวลา 3 ทุ่มฝูงชนรู้สึกงงกัน แต่ยังมีหวังอยู่เต็มเปี่ยม พากันค่อยๆ หอยกลับไป เหตุการณ์น่าพิศวงนั้นเหลือไว้แต่เพียงความเชื่อ พวกเรารู้จักเด็กเหล่านี้ดี แค่งไม่สามารถจะแต่งเรื่องแบบนี้ขึ้นมาเองได้ เออแซนและยอแซฟ นอนในยุ้งข้าวกับวัวคูดุ๊กของเขาตามปรกติ "เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น"

ทำไมจึงมองไม่เห็น คำเตือนล่วงหน้าของพระมารดาแห่งความหวังที่ปังต์แมง? พวกเขาเยอรมันยกมาถึงลาวาลแล้ว พวกเขาได้รับคำสั่งให้กระจัดกระจายกันเข้าไปในเมือง แต่พวกเขาไม่ได้ปฏิบัติตาม

ชาวปรัสเซีย ได้หยุดการบุกรุกก่อนการประจักษ์มาของพระมารดาแห่งปังต์แมง เพียงเล็กน้อยเท่านั้น แรงดลใจกลับบ่อไรหนอ ที่ในคืนวันที่ 17 และ 18 มกราคม 1871 เจ้าชายเฟรเดริก ชาร์ลส แม่ทัพเยอรมันได้หยุดการบุกรุก และทำไม่เจ้าวิลเลียมแห่งปรัสเซีย จึงเรียกกองทหารของพระองค์ให้ออกจากบริเวณแม่น้ำแซน?

นักประวัติศาสตร์แห่งปังต์แมง ได้เล่าคำพูดที่ได้รับรู้มาแก่ นายพลพอน ซมิตต์ "ก็แค่นั้น เราไม่ไปไกลกว่านั้น เพราะที่ฝั่งทะเลเบรอตายู พระมารดาที่เรามองไม่เห็นเป็นผู้ปิดกั้นหนทางของเราไว้"

พระคุณเจ้า วิการ์ต สังฆราชแห่งลาวาลได้ถามเด็กที่เห็นภาพประจักษ์ ในวันที่เขาเรือ่ฟื้นการรับศีลมหาสนิทครั้งแรกและรับศีลกำลังในวันเดียวกัน และให้เขาทำพิธีสาบานอย่างสง่าแล้ว เขาก็ได้เรือ่ฟื้นความเชื่ออย่างสง่า (ศีลสง่า) "ข้าพเจ้าเชื่อ ข้าพเจ้าเชื่อ"

ปีหนึ่งต่อมา วันที่ 2 ก.พ.1872 หลังจากได้ขอความเห็นจากบรรดานักเทววิทยา นายแพทย์จิตแพทย์ผู้มีชื่อเสียง ซึ่งต่างก็มาสอบถามเด็กที่ได้เห็นภาพประจักษ์ แล้วพระสังฆราชได้ตีพิมพ์บทความดังต่อไปนี้

"หลังจากที่ได้ผลของขบวนการทดสอบ ด้านสมอง ผลจากใบรับรองแพทย์ และรายงานจากบรรดานักเทววิทยาแล้ว ตัดสินได้ว่า การปรากฏมานั้นมิได้เป็นเรื่องโกหก หรือภาพหลอน หรือเกิดขึ้นเนื่องจากความเจ็บป่วยบางอย่างทางสายตาของเด็ก หรือเด็ก ๆ มีสติฟั่นเฟือน หรือเรื่องตาผาดเลย เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น เป็นเหตุการณ์ที่อาศัยธรรมชาติของร่างกายด้วยและมองเห็นได้ ซึ่งจะอธิบายว่าเป็นอำนาจของปีศาจก็ไม่ได้ และนอกจากนั้นยังบอกได้ว่าการประจักษ์ครั้งนี้ มีลักษณะที่เหนือธรรมชาติแสดงออกมา เราตัดสินได้ว่าพระนางมารีอา พระมารดาของพระเป็นเจ้า ได้ประจักษ์มาจริงในวันที่ 17 มกราคม 1871 แก่เออแซน บาร์เบอเด็ต, ยอแซฟ บาร์เบอเด็ต, ฟรังซวส ริชเช และชานน์ มารี เลอโบสเซ ที่หมู่บ้านปังต์แมง ซึ่งมีประเพณีการนับถือแม่พระที่เรียกกันว่า พระมารดาแห่งความหวัง"

พระมหาวิหารปังต์แมง ได้สร้างขึ้นในปี 1900 ล้อมรอบด้วยต้นไม้ใหญ่ เงามของวิหารทอดลงบนแม่น้ำที่อยู่ใกล้ๆ วิหารนี้อยู่ตรงสถานที่ที่แม่พระประจักษ์มานั่นเอง เด็กทั้งสี่ที่ได้เห็นการประจักษ์ที่ปังต์แมง มีชีวิตต่อมาเป็นประจำพยานที่แท้จริง

เออแซน เด็กชายคนโตได้ยืนยันหลังจากได้เห็นภาพประจักษ์ไม่นานว่าเขามิกระแสรีบ เขาได้บวชเป็นพระสงฆ์และได้เป็นพ่อเจ้าวัดที่ชาติยอง-ซูร์-โคลมอง คุณพ่อถึงแก่ภรรยา วันที่ 2 พฤษภาคม 1917 คุณพ่อไม่สามารถจะกลืนน้ำตาไว้ได้เมื่ออยู่ท่ามกลางฝูงชนที่ปังต์แมง ขณะที่ ฟังเรื่องเล่าถึงการประจักษ์ในครั้งนั้น

ยอแซฟ น้องชาย ได้เข้าบวชในคณะ โอบลาเดอ มารี เขาอยากเป็นมัสซันนารี แต่สุขภาพไม่อำนวย จึงทำงานอยู่ที่ มาซองน์ รับหน้าที่มิชชันนารี แห่งการประจักษ์ ซึ่งคุณพ่อก็ได้ให้ "คำเล่า" ที่มีค่า คุณพ่อใช้ชีวิตบั้นปลายในบ้านของคณะที่ปังต์แมง และอำลาโลกชั่วคราวนี้ เมื่อวันที่ 3 พฤศจิกายน 1930

ฟรังซวส ริชเช และชานน์ มารี เลอโบสเซ มีชีวิตอย่างเรียบง่าย และสุขภาพ ไม่มีชื่อเสียง... คนแรกเป็นแม่บ้าน ต่อมาได้เป็นครูผู้ช่วยที่ชาติยอง เธอสิ้นใจวันที่ 28 มีนาคม 1915 คนที่ 2 บวชในคณะครอบครัวศักดิ์สิทธิ์แห่งบอร์โด

6.แม่พระทรงประจักษ์ ที่ เปลเลอัวแซง ประเทศฝรั่งเศส

ค.ศ. 1876 การประจักษ์ของพระแม่เจ้า ที่เปลเลอัวแซง

แอสแตล ฟาแกต ทำงานเป็นคนใช้ อยู่กับคุณนายเดอลา โรซฟูโกลด์ เธอป่วยเป็นโรคเยื่อช่องท้องอักเสบเรื้อรัง และที่สุดกลายเป็นวัณโรค ในค.ศ. 1875 แพทย์ที่เชี่ยวชาญรักษาชื่อ ฮูแบร์ต เป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญโรคปอดและวัณโรค แพทย์ตรวจพบว่า นอกจากแอสแตลจะเป็นโรคที่เยื่อช่องท้องแล้ว ยังพบวัณโรคที่กระดูกแขนขวา ทำให้แขนข้างนั้นเป็นอัมพาต

ขณะที่แอสแตลตกอยู่ในสภาพใกล้จะตายนี้ ก็ได้รับความช่วยเหลืออย่างมหัศจรรย์จากแม่พระ และแม่พระได้มอบภารกิจอย่างหนึ่งให้เธอทำด้วย

ต่อไปนี้เป็นคำบอกเล่าเรื่องราวอย่างย่อๆ ของแอสแตล... (เธอเล่าเป็นภาษาแบบแม่ลูกสนทนากัน) แล้วภายหลังยังได้บันทึกไว้ด้วย : เรื่องของเรื่องเกิดขึ้นจากจดหมายฉบับหนึ่ง ซึ่งแอสแตลเขียนถึงแม่พระเมื่อต้นเดือนกันยายน ค.ศ. 1875 เวลานั้นเธอรู้สึกสิ้นหวัง รู้ตัวที่จะต้องตายอยู่รอมร่อแล้ว เธอฝากจดหมายฉบับนั้นมอบให้ น.ส. โรเตอร์ ไปส่งที่ถ้าแม่พระลูร์ดจาลองเล็กๆ ซึ่งพวกเด็กทำขึ้นไว้ในสวนของคฤหาสน์บัวเรียร์ส จดหมายฉบับนี้มีข้อความดังนี้

"คุณ แม่ผู้เปี่ยมด้วยความดี ลูกมาอยู่แทบเท้าของคุณแม่ คุณแม่คงไม่ปฏิเสธที่จะรับฟังคำลูก คุณแม่คงไม่ลืมว่า ลูกเป็นลูกที่รักคุณแม่ ขอคุณแม่โปรดขอพระบุตรของคุณแม่ บันดาลให้ลูกกลับมีสุขภาพดี ทั้งนี้เพื่อเป็นเกียรติแด่คุณแม่ด้วยเถิด ขอคุณแม่โปรดมองดูความเศร้าโศกของบิดามารดาของลูก ซึ่งหวังพึ่งลูกคนเดียวของท่าน หากคุณแม่ไม่เมตตา ลูกก็มีอาจทำหน้าที่ดูแลช่วยเหลือท่านทั้งสองได้ต่อไป อย่างไรก็ตามหากเพราะบาปของลูก คุณแม่จึงมีอาจช่วยลูกให้หายปรกติได้ ก็ขอเพียงโปรดให้ลูกมีเรี่ยวแรงพอที่จะทำมาหาเลี้ยงชีวิตตนเองและของบิดามารดาได้บ้างด้วยเถิด

"คุณแม่ที่รัก คุณแม่ทราบดีว่า ท่านทั้งสองชราแล้ว และยากไร้จนเกือบจะต้องขอทานเขา ลูกคิดแล้วสุดที่จะเศร้าระทมใจ ขอคุณแม่โปรดรำลึกถึง คือแสนเศร้าที่บังเกิดพระบุตร คุณแม่ต้องเที่ยวเคาะประตูบ้านนี้บ้านโน้น เพื่อขอให้อาศัยด้วยเถิด ขอคุณแม่โปรดรำลึกถึงความทุกข์ระทมเมื่อพระเจ้าถูกตรึงกางเขนด้วยเถิด

"คุณแม่ที่รัก ลูกวางใจในคุณแม่ ถ้าคุณแม่พอใจ พระบุตรของคุณแม่จะบันดาลให้ลูกหายโรคได้ พระองค์ทรงทราบว่า ลูกปรารถนาจะมีชีวิตอยู่เพื่อรับใช้พระองค์ และเพื่ออุทิศตนแก่ครอบครัวที่ต้องการลูก หากทรงพอพระทัยก็จะโปรดให้ลูกหายปรกติ ทั้งนี้ขอให้น้ำพระทัยพระองค์จงสำเร็จ มิใช่ตามน้ำใจลูก ลูกขอถวายตัวทั้งครบเพื่อความรอดของลูก และของบิดามารดา คุณแม่เป็นเจ้าของดวงใจของลูก โปรดเฝ้ารักษาดวงใจนั้นไว้เสมอ ขอให้ถือเป็นมัดจำแห่งความรักและความกตัญญูรู้คุณของลูก ต่อความใจดีนิรันดรของคุณแม่ด้วยเถิด

"คุณแม่ที่รัก ลูกขอสัญญาว่า ถ้าลูกได้รับพระพรชานตามที่คุณแม่ขอ ลูกจะอุทิศตนทั้งครบเพื่อพระสิริมงคลของคุณแม่และของพระบุตรเจ้า ขอคุณแม่โปรดคุ้มครองหลานสาวของลูกให้พ้นจากสิ่งชั่วร้ายด้วย โอ้แม่พรหมจารีผู้ศักดิ์สิทธิ์ ขอให้ลูกถอดแบบความนอบน้อมเชื่อฟังของคุณแม่ และสักวันหนึ่งขอให้ลูกเสวยนิรันดรสุขร่วมกับพระบุตรและคุณแม่ด้วยเทอญ"

แม่พระจะทรงตอบจดหมายฉบับนี้...

การประจักษ์ครั้งแรก 13 กุมภาพันธ์ 1876 เย็นวันอาทิตย์ที่ 13 ก.พ.1876 แอสแตลได้ขอคุณพ่อซัลมอน เจ้าอาวาสวัดเปลเลอัวแซง ให้จดหมายถึงคุณนายโรซฟูโกลด์ ให้ช่วยไปจุดเทียนแทนตัวเธอ : เล่มหนึ่งที่แทนแม่พระมหาชัย, อีกเล่มหนึ่งที่แทนแม่พระแห่งลูร์ด พระแท่นทั้งสองอยู่ในวัดนักบุญอิกญาซีโอ ที่ถนนแซฟร์ กรุงปารีส... ตัวเธอเองกำลังนอนรอความตาย

คืนวันที่ 14 ต่อกับวันที่ 15 ก.พ. นั้นเอง แอสแตลแลเห็นปิศาจตนหนึ่งทางด้านขวาของเตียง มันกำลังแยกเขี้ยว ยิ้มแสมะอย่างน่าเกลียดมากแล้ว...บัดดลนั้น เธอหนีไปเห็นพระนางพรหมจารีมารีย์ที่ปลายเตียง แม่พระคลุมศีรษะด้วยผ้าขาวยาวลงมาถึงเท้า สวมเสื้อยาวปิดคอถึงข้อมือ มีเชือกรัดสะเอว ที่หน้าอกติด "เสื้อจำพวก" แม่พระตรัสอย่างแข็งขันโดยไม่หันไปมองปิศาจว่า "เจ้ามาทำอะไรที่นี่? เจ้าไม่เห็นหรือว่าเธอสวมเครื่องแบบของเรา และของพระบุตรของเรา" ปิศาจไม่ตอบอะไร มันแสดงท่าทางตกใจกลัว เพราะรู้ว่าวิญญาณที่อยู่ภายใต้ความคุ้มครองของคุณแม่พระจะมีแต่ความสงบ ปิศาจมีอาจมาล่อลวงให้วุ่นวายได้..

แอสแตลเป็น "ลูกของคุณแม่พระ" ตั้งแต่อายุ 14 ณ วัดนักบุญโธมัส อาควิโน ที่กรุงปารีส เธอได้รับศีลล้างบาป, ศีลกำลัง, ได้รับการเจิมด้วยเครื่องหมายกางเขน ปิศาจอันตรายนั้นไปในบัดดลโดยเขย่าเตียงอย่างแรง แอสแตลรู้สึกกลัว แต่แม่พระตรัสว่า "อย่ากลัว! ลูกก็รู้ ลูกเป็นลูกของคุณแม่ มาชนะและอดทนเถิด พระบุตรของคุณแม่จะช่วยลูก ลูกจะทรงมานอีก 5 วัน เพื่อเป็นเกียรติแด่รอยแผลทั้งห้าของพระบุตร ถึงวันเสาร์ ถ้าลูกไม่ตายก็จะหาย ถ้าพระบุตรโปรดให้ลูกหาย แม่ก็อยากให้คุณประกาศเกียรติคุณของคุณแม่"

ขณะที่แอสแตลกำลังคิดว่าจะประกาศเกียรติคุณ แม่พระอย่างไรดี แม่พระก็แสดงแผ่นป้ายหินอ่อนให้ดู "คุณแม่คะ ลูกจะต้องเอาแผ่นนี้ไปวางไว้ที่ไหน? ที่วัดแม่พระมหาชัยหรือที่เปลเลอ...?" แอสแตลพูดยังไม่จบ แม่พระก็บอกว่า "ที่วัดแม่พระมหาชัย (กรุงปารีส) มีเครื่องหมายแสดงฤทธิ์อำนาจของคุณแม่มาแล้ว แต่ที่เปลเลอัวแซงยังไม่มี ยังต้องการเครื่องกระตุ้นเตือนใจ มาชนะและอดทนเถิด แม่อยากให้คุณถือตามสัญญา แม่อยากให้คุณประกาศเกียรติคุณของคุณแม่"

คืนวันอังคารที่ 15 ต่อกับวันพุธที่ 16 ก.พ. ปิศาจย้อนมาอีก มันยืนอยู่ห่างๆ ฉับพลันนั้นแม่พระก็ปรากฏมา ปิศาจแผ่นนี้ แอสแตลได้ยินถ้อยคำดังนี้ "อย่ากลัว! แม่อยู่ที่นี่" น้ำเสียงของพระแม่แสดงถึงดวงใจที่เมตตาปราณี "พระบุตรของคุณแม่รับฟังคำของลูกแล้ว พระองค์ประทานชีวิตแก่ลูก วันเสาร์นี้ลูกจะหาย... แล้วลูกจะประกาศเกียรติคุณของคุณแม่"

ฉับพลันนั้น แอสแตลกลับรู้สึกอยากตาย แม่พระจึงปลอบประสาแต่ว่า ถ้าพระบุตรประทานชีวิต นี่ก็เป็นไปตามที่ลูกต้องการ สิ่งที่คุณแม่ประทานแก่มนุษย์นั้นจะมีอะไรประเสริฐกว่าชีวิตเล่า? ลูกไม่ได้บอกหรือว่า ถ้ามีชีวิตต่อไปก็จะประกาศเกียรติคุณของคุณแม่?"

ระหว่างการประจักษ์ครั้งที่ 3 คือ วันที่ 16 ต่อวันที่ 17 ก.พ. แม่พระตรัสว่า "ลูกรัก มาชนะไว้ สิ่งเหล่านี้จะผ่านไป เพราะลูกยินยอมรับทน เป็นการขอใช้ความผิดของลูก" แล้วแม่พระบอกแอสแตลว่า "แม่เปี่ยมด้วยความเมตตาปราณีและเป็นผู้รับใช้ของพระบุตร..." แล้วแม่พระ

เดือนแอสแตลให้ระลึกถึงจดหมายที่เธอเขียนเมื่อเดือนกันยายนว่า "จดหมายและคำภาวนาด้วยใจร้อนรนของลูกประทับใจแม่มาก เป็นต้นประโยคที่ว่า : ขอ คุณแม่โปรดมองดูความเศร้าโศกของบิดามารดาของลูก..ถ้าขาดลูก ท่านทั้งสองจะต้องเป็นขอทาน... ขอคุณแม่รำลึกถึงความทุกข์ระทมเมื่อพระบุตรเยซูต้องถูกตรึงกางเขน แม่ได้แสดงจดหมายฉบับนี้แก่พระบุตรของแม่ บอกว่า บิดามารดาของลูกต้องการลูก แต่ฉันไปขอให้ลูกสตัยชื่อ อย่าทำให้พระหรรษทานที่ได้รับไว้ประโยชน์ และจงประกาศเกียรติคุณของแม่เถิด"

แอสแตลหายเป็นปกติ

แม่พระยังประจักษ์มาอีกในคืนวันที่ 17 ต่อวันที่ 18 ก.พ. ...และในการประจักษ์ครั้งที่ 5 คืนวันที่ 18 ต่อวันที่ 19 ก.พ. คืนวันที่ 18 ต่อ 19 ก.พ. นี้ แอสแตลเห็นแผ่นหินอ่อนนั้นอีก ครั้งนี้มีอักษรจารึกด้วย ที่มุมแผ่นหินนั้นประดับด้วย ดอกกุหลาบทองคำ ตรงกลางมีรูปดวงใจถูกแทงด้วยหอกมีเปลวไฟ คาดด้วยมงกุฎกุหลาบมีตัวอักษรทองจารึกว่า "ข้าพเจ้าวอนขอพระนางมารีย์สิ้นสุดกำลัง เพราะทุกข์ลำบาก พระนางได้ทูลขอพระบุตรช่วยให้ข้าพเจ้าหาย" พระนางพรหมจารีตรัสแก่แอสแตลว่า "ถ้าลูกจะรับใช้เรา จงเป็นคนซื่อๆ ให้กิจการของลูกสอดคล้องกับคำพูดของลูกเถิด" แม่พระยังตรัสต่อไปว่า "ลูกอยู่ที่ไหน ลูกก็สามารถทำดีได้มาก และลูกสามารถประกาศเกียรติคุณของแม่ได้" ฉับพลันนั้น แม่มีอาการโศกเศร้า เสริมว่า "สิ่งที่ทำให้แม่ซอกซำใจมาก คือการขาดความเคารพต่อพระบุตรในศีลมหาสนิท และการสวดภาวนาที่จิตใจวอกแวก แม่ขอพูดสำหรับคนที่แสวงหาเป็นศรัทธา...สำหรับลูก จงประกาศเกียรติคุณของแม่..."

แต่ก่อนจะพูดเรื่องนี้ ให้ลูกไปปรึกษาขอความเห็นกับพระสงฆ์ผู้ฟังแก่บาปเสียก่อน...ลูกอาจพบอุปสรรค แต่แม่จะช่วยเหลือ" แล้วพระนางพรหมจารีก็อันตรธานไป..แอสแตลรู้สึกเจ็บปวดไปทั่วสรรพางค์กาย ประมาณเช้าวันรุ่งขึ้น (19 ก.พ.) แอสแตลรู้สึกหายจากโรค มีแต่แขนขาที่ยังกระดูกกระดิกไม่ได้

ประมาณ 6.30 น. คุณพ่อซัลมอนมาเยี่ยม เห็นแอสแตลนั่งอยู่บนเตียง เธอเล่าเรื่องการประจักษ์ให้คุณพ่อฟัง "ดีละ พ่อจะไปถวายมิสซาและเชิญศีลมหาสนิทมาส่ง และเมื่อลูกรับศีลแล้ว ยกแขนขาได้พ่อจะเชื่อ"

เมื่อคุณพ่อเจ้าวัดเสร็จพิธีมิสซา อัญเชิญศีลมหาสนิทมาด้วย เมื่อแอสแตลรับศีลแล้ว ให้ยกแขนขาที่กระดูกกระดิกไม่ได้ ขึ้นทำสำคัญมหากางเขน... เป็นอันว่า เธอหายดีแล้ว

ต่อไปนี่เธอจะเริ่มทำภารกิจของพระแม่ ซึ่งจะแสดงให้เห็นเธอทราบตั้งแต่การประจักษ์ตั้งแต่ครั้งที่ 9 ตรงกับปลายวันที่ 9 ก.ย. 1876

การประจักษ์ของรูปจำพวก

วันนั้นพ่อแอสแตลสวดลูกประคำเสร็จ แม่พระก็ประจักษ์มา มีรังสีรุ่งโรจน์ที่หน้าอกมีผ้าชิ้นเล็กๆ สีขาว แม่พระตรัสว่า "ตั้งแต่นั้นแล้วขุมทรัพย์ของพระบุตรเปิดอยู่ จงวอนขอเถิด!" แล้วแม่พระหยิบเล็กชิ้นเล็กๆ สีขาวซึ่งใส่ไว้ที่อกออก... แอสแตลเห็นดวงหทัยของพระเยซูเจ้าเป็นสีแดงลูกเป็นไฟ และเหมือนกับหัวใจที่ยังมีชีวิตอยู่ ตรงกลางเปลวไฟนั้นมีกางเขน แอสแตลเข้าใจว่า สิ่งนี้คือรูปจำพวก และได้ยินแม่พระตรัสว่า "แม่ชอบความศรัทธาดีมาก... เป็นสิ่งที่ทำให้แม่ได้รับเกียรติ"

วันศุกร์ที่ 15 ก.ย. ฉลองแม่พระมหาทอซ 7 ประการ แม่พระประจักษ์มา มีเสื้อจำพวกดังกล่าวติดที่หน้าอก แม่พระมองไปรอบๆ แล้วตรัสว่า "แม่รู้ถึงความพยายามที่ลูกทำเพื่อให้มีความสงบ มิใช่เพียงสำหรับลูกเท่านั้น แต่ยังต้องการสำหรับพระศาสนจักรและประเทศฝรั่งเศสด้วย ในพระศาสนจักรยังไม่มี ความสงบที่แม่ปรารถนา... และสำหรับประเทศฝรั่งเศส แม่ก็เดือนมานานแล้ว แต่เขาก็ไม่ค่อยจะรับฟัง แม่ไม่อาจจะยับยั้งพระบุตรได้อีก (สิ่งที่แม่พระบอกกับแอสแตลนี้ หมายถึงสงครามโลกครั้งที่ 1 ค.ศ. 1914-1918

ปลายวันที่ 5 พ.ย. แม่พระบอกกับแอสแตลว่า "แม่ได้เลือกลูก แม่เลือกเด็กๆ และคนอ่อนแอ เพื่อประกาศเกียรติคุณของแม่...จงมานะเถิด เวลาและการพิสูจน์จะเริ่มขึ้นแล้ว"

วันเสาร์ที่ 11 พ.ย. เมื่อเห็นรูปจำพวกในการประจักษ์แล้ว แอสแตลได้ทำจำลองขึ้นอันหนึ่ง แม่พระพอใจ ตรัสว่า "อย่าเสียเวลาเลยวันนี้ลูกทำงานสำหรับแม่แล้ว ลูกยังต้องทำงานอื่นอีกมาก"

8 ธันวาคม 1876 การประจักษ์ครั้งสุดท้าย

การประจักษ์ครั้งสุดท้าย แม่พระให้คำแนะนำต่างๆ แก่แอสแตล ซึ่งหายจากโรคเมื่ออายุ 33 และเธอจะทำงานให้พระแม่จนกระทั่งลาโลกเมื่ออายุ 86 ปี

วันศุกร์ที่ 8 ธันวาคม 1876 สมโภชพระนางมารีย์ทรงปฏิสนธิในอิมมัล แม่พระประจักษ์มา แวดล้อมด้วยพวงมาลัยกุหลาบ แม่พระนำรูปจำพวกมาด้วย ตรัสว่า "จงระลึกถึงคำแม่...แอสแตลนึกถึงวาจาทั้งหมดที่แม่พระตรัส เป็นต้นที่ว่า "ลูกรู้ดีว่า ลูกเป็นลูกของแม่ แม่เปี่ยมด้วยความเมตตาปราณี และเป็นผู้รับใช้พระบุตร...สิ่งที่ทำให้แม่ซอกซำใจมากคือ การขาดความเคารพต่อพระบุตรของแม่ในศีลมหาสนิท... แม่มาช่วยคนบาปให้กลับใจ ..ขุมทรัพย์ของพระบุตรเปิดอยู่..." และ "แม่ชอบความศรัทธาดีมาก" พลังแสดงเสื้อจำพวก "เป็นสิ่งที่ทำให้แม่ได้รับเกียรติ" แม่พระยังเสริมว่า"แม่อยู่ข้างๆ ลูก แม่ลูกจะมองไม่เห็น"

ขอให้เรากลับมาอ่านเรื่องที่แอสแตลเล่าให้คุณพ่อฮุกองฟัง และคุณพ่อนำไปลงในหนังสือวารสารคณะแม่พระแห่งเปลเลอวัวแซง ปี 1922

"นอกจากแม่พระแล้ว ฉันยังเห็นภาพ 2 ภาพแสดงเหตุการณ์ในอนาคต ภาพหนึ่งเป็นภาพประชาชนในเครื่องแต่งกายต่างๆ กำลังแสดงอาการโกรธแค้น อีกภาพหนึ่งเป็นกลุ่มคนอยู่ในสภาพเพียบร้อย

แม่พระอธิบายถึงภาพแรกว่า "ลูกไม่ต้องกลัวเขาเหล่านี้ แม่เลือกลูกให้ประกาศเกียรติคุณของแม่และเผยแผ่ความศรัทธา" ขณะนั้นแม่ถือเสื้อจำพวกทั้งสองมือ ฉันได้กลิ่นกุหลาบไซยาเนต ฉันอยากจะขอเสื้อจำพวกจากพระแม่...พระนางยิ้ม ตรัสว่า "ลูกเห็นแล้วว่า แม่ให้ไม่ได้ แต่ลูกขึ้นมาจูบเสื้อนี้ซิ" ฉันลูบขึ้นฉับไว ...พระนางก้มตัวลง ถือเสื้อจำพวกให้ฉันจูบ...

แอสแตลยืนยันว่า "ริมฝีปากของฉันได้จูบดวงหทัยที่เป็นเลือดเนื้อจริงๆ รู้สึกยังอุ่นและเต้นอยู่" แม่พระตรัสว่า "ลูกจงไปหาคุณพ่อเจ้าวัด บอกให้ท่านช่วยตามอำนาจที่ท่านมี ลูกจงแสดงเสื้อจำพวกให้ท่านดู และบอกว่าไม่มีอะไรเป็นที่พอใจแก่แม่มากเท่าที่เห็นลูกๆ ของพระแม่ติด

รูปจำพวกนี้ และพวกเขาต่างชดเชยความผิดที่พระบุตรได้รับในศิลาหาสนิท เราจะโปรยปรายพระคุณต่างๆ แก่ผู้ที่ติดเชื่อจำพวกนี้ด้วยความไว้วางใจ และช่วยกันเผยแผ่ให้แพร่หลาย"

ขณะที่รอความดังกล่าวนั้น แม่พระยื่นมือออก มีสายฝนโปรดปรายตกจากมือ แต่ละหยาดฝน มีรายชื่อพระคุณต่างๆ คือ พระคุณปรีชาญาณ ความศรัทธา, การกลับใจ, สุขภาพ, ความไว้วางใจ, พลังใจ ความรอด...

แม่พระทำให้ฉันเข้าใจว่าพระคุณเหล่านี้ พระนางนำมาจากดวงหทัยพระเยซูเจ้าเพื่อแจกจ่ายแก่มนุษย์ แม่พระเสริมว่า "พระคุณเหล่านี้เป็นของพระบุตรของแม่ และพระองค์ไม่ทรงปฏิเสธแม่เลย"

พระสงฆ์ผู้ฟังแก่บัพให้ฉันถามแม่พระว่า อีกด้านหนึ่งของเสื้อจำพวก จะเขียนข้อความอะไร แม่พระตอบว่า "แม่สงวนสิ่งนี้ไว้ ขอให้ลูกคิดเอง แล้วให้พระศาสนจักรตัดสินให้"

หลังจากที่แอสแตลได้เข้าเฝ้าสมเด็จพระสันตะปาปาเลโอที่ 13 แล้ว พระองค์ทรงยอมรับเสื้อจำพวกที่แม่พระบอกนี้..

ส่วน สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 15 ตรัสว่า "เราเชื่อว่าเรื่องนี้มีกำเนิดที่ดี และพูดได้ว่าเปลเลอวัวแซงเป็นสถานพิเศษ ที่แม่พระทรงเลือกเพื่อแจกจ่ายพระคุณต่าง ๆ"

7.แม่พระทรงประจักษ์ ที่ฟาติมา

ปี 1917 แม่พระทรงประจักษ์ ที่ฟาติมา

ตั้งแต่การประจักษ์ที่ เปลเลอวัวแซงในปี 1876 แล้ว ก็ไม่มีการประจักษ์อีก พระนางพรหมจารีมารีอาทรงนิ่งเฉย ดูเหมือนว่าทรงทอดทิ้งพวกเราไว้ตามยถากรรม

เหตุการณ์ร้ายแรงต่างๆ ผ่านไป ภายใต้การนำของกลุ่มสังคมนิยม นานาชาติในต้นศตวรรษที่ 19 นี้ กรรมกรจำนวนมาก มีความเชื่อมั่นในพลังของตน ต่อหน้าโลกซึ่งแปรสภาพเป็นโลกแห่งวัตถุนิยมยิ่งทวียิ่งขึ้น การอบรมแบบคริสตชนถูกคว่ำลงอย่างสิ้นเชิง ; คุณลักษณะดีเลิศ เช่น ความสุภาพถ่อมตน, ความยากจน, ความบริสุทธิ์และความศรัทธา ที่ได้ปลูกฝังลงในดวงใจของคริสตชนมาตลอด 20 ศตวรรษ บัดนี้มิได้เหลืออยู่เพื่อรับใช้พระศาสนจักรอีกต่อไป

พระศาสนจักรที่พระเยซูเจ้าทรงสถาปนาขึ้นไว้เพื่อความรอดของโลก แต่กลับนำเอาไปใช้เพื่อการ "ต่อสู้เพื่อความยุติธรรม" บนพื้นฐานแห่งความยุติธรรม บนพื้นฐานแห่งความรุนแรงและการปฏิเสธเสรีภาพของมนุษย์

มนุธรรมที่ผิดดังกล่าวนั้นของมวลชนที่ละทิ้งพระ เป็นเจ้านี่ จะบดขยี้และทำลายมนุธรรมอื่นๆ โดยสิ้นเชิง : ทั้งมนุธรรม ของมนุษย์, ของพ่อ, ของแม่, ของลูกและของประชาชนทั้งหมด ปัจจุบันนี้เราได้เห็นผลซึ่งลัทธิคอมมิวนิสต์แสดงออกมาในโลกได้แล้ว นั่นคือสงครามในรูปแบบต่างๆ, การปฏิวัติ, การลดจำนวนประชากร, ค่ายกักกันเพื่อ "ล้างสมอง", คลินิกโรคจิต ซึ่งมีคนไข้เป็นล้านๆ

ปี 1917 ปีพลิกประวัติศาสตร์...พระนางพรหมจารีเสด็จมาที่ฟาติมา, พระนางมาประกาศการยุติสงคราม, และตรัสถึงการปฏิวัติของรัสเซียและสิ่งชั่วร้ายต่างๆ ในโลกด้วย เป็นพระนางที่จะมีชัยในการต่อสู้, จะชนะความชั่วช้าและกอบกู้มนุษยชาติ

เพื่อจะเข้าใจถึงเรื่องฟาติมาที่พูดถึงฉาก ความเศร้าสลดและการต่อสู้ นั้น ก็ควรจะรู้เรื่องราวของคุณพ่อโกลเบ สักหน่อย (ปัจจุบันคุณพ่อได้รับการบันทึกนามในสารบัญญัตินักบุญแล้ว) ในปี 1917 นั้นเอง คุณพ่อ มาศึกษาเทวศาสตร์ที่โรม ท่านไปๆ มาๆ อยู่แถวลานพระมหาวีหARNักบุญเปโตร ได้พระแก่ลที่ปิดสนิทของพระราชวังวาติกัน คุณพ่อแลเห็นธงสีดำมีรูปอัครทูตมีคาแอลอยู่ใต้เท้าของลูซีเฟร์ มีคำเขียนว่า "ซาตันจะครองวาติกัน, สันตะปาปาจะเป็นทาสของมัน" พวกอเทวนิยม ชักธงนี้ในโอกาสฉลองรำลึกถึงศตวรรษที่ 2 แห่งยุคปฏิวัติสังคมนิยม

ในสถานการณ์เช่นนี้และที่พระนางพรหมจารีทรงดลใจคุณพ่อโกลเบให้เกิดความคิดที่จะตั้ง "คณะอาสาสมัครของแม่พระนิรมล" ขึ้นในวันที่ 17 ตุลาคม 1917 จุดประสงค์ เพื่อการกลับใจของศัตรูแห่งพระศาสนจักร"ไม่นานก่อนที่คุณพ่อจะถึงแก่กรรมภาพ คุณพ่อได้เผยเคล็ดลับถึงเรื่องนี้ว่า :

สำหรับผู้ที่ประกาศว่า "ไม่ยอมรับใช้ (พระ)" คุณพ่อต่อสู้โดยอาศัยพระนางผู้ทรง "ยอม" รับผู้ทรงประทานชีวิตมาสู่ครรภ์และพระนางได้กลายเป็น "มารดาแห่งอวัยวะของพระคริสต์ คือ พระกายทิพย์ของพระคริสต์ หรือ พระศาสนจักรนั่นเอง" ในพระนางผู้ปฏิสนธินิรมลนั้น เป็นศูนย์รวมของโลกและสวรรค์... ความรักของพระผู้สร้าง และความรักทั้งหมดของสิ่งสร้าง เพิ่มพูนอยู่เสมอมิหยุดหย่อน เดชะพระหรรษทานของพระจิตเจ้า พระมารดาแห่งพระวจนาต-ศีระแห่งพระกายทิพย์ ทรงมีชีวิตอยู่เพื่อประทานชีวิตเท่านั้น "พระบุตรของพระนางผู้สิ้นพระชนม์และชนะความตาย ในพระองค์นั้น เราได้รับการกลับคืนชีพตั้งแต่นั้น..."

ถ้าลัทธิคอมมิวนิสต์ที่แทรกซึมอยู่ ทั่วไป เป็นลัทธิที่เลวร้าย ตามที่สมเด็จพระสันตะปาปาปิโอที่ 11 ทรงประกาศในพระสมณสาธน์ ไม่ใช่เพราะบุคคลผู้เข้าร่วมในลัทธินี้ แต่เป็นเพราะจิตตารมณ์ ที่ชักนำพวกเขา จิตตารมณ์นี้แหละที่เป็นจิตแห่งการทำลายล้างของซาตัน จึงต้องเอาชนะด้วยการกลับใจ คือการกลับมาหาพระเป็นเจ้าเสียใหม่โดยอาศัยความช่วยเหลือของพระแม่มาเรีย พระนางทรงซึ้งชนะทุกสนามรบของพระเจ้าดังที่เราถวายนามแต่พระนางว่า "พระแม่แห่งชัยชนะ" อีกครั้งหนึ่งที่พระนางทรงเตือนให้รู้ถึงการเผชิญหน้ากับศัตรูของพระนาง และเตรียมความมีชัยแห่งพระศาสนจักร... และการประจักษ์ที่ฟาติมา ก็ได้อุบัติขึ้น...ระหว่างวันที่ 13 พฤษภาคม ถึง 13 ตุลาคม 1917

โปรตุเกสเป็นประเทศเล็กๆ และยากจน ในปี 1917 โปรตุเกสถูกรอบงำโดยพวกสมัคกลับนอกกฎหมายบ้านเมืองอยู่ในสภาพระส่ำระสาย ฟาติมา เป็นหมู่บ้านชาวชนบทเล็กๆ ที่ยากจน เกษตรกรส่วนใหญ่ไม่มีเครื่องมือเครื่องใช้ในการทำงาน แต่พวกเขาก็เป็นคริสตชนที่มีความเชื่อลึกซึ้ง มีความศรัทธาตามแบบประเพณีที่ปฏิบัติกันสืบมาช้านาน แต่บัดนี้ ฟาติมากลายเป็น "ลูร์ด" แห่งโปรตุเกส เป็นปูชนียสถานแม่พระที่มหาชนทั่วโลกพากันจาริกบุญมาเยือน ในวโรกาสสมโภชครบรอบ 50 ปี แห่งการประจักษ์ สมเด็จพระสันตะปาปาปิอลที่ 6 ได้เสด็จไปทรงเป็นองค์ประธานด้วยเมื่อ 13 พฤษภาคม 1967

แม่พระทรงประจักษ์ที่ฟาติมา 6 ครั้ง ทุกวันที่ 13 ของเดือน ตั้งแต่ 13 พ.ค. ถึง 16 ต.ค. 1917 ยกเว้นเฉพาะเดือนสิงหาคม เด็กทั้งสามได้รับการขัดขวาง คือถูกนายอำเภอที่ไม่เอาพระเอาเจ้า จับพวกเขาไปขังคุก และขู่ว่าจะเอาไปทอดในกะทะน้ำมันเดือด ๆ แต่เมื่อถูกปล่อยตัว แม่พระก็ประจักษ์มาวันที่ 19 สิงหาคม ที่วาติกันอส.

ตำบลที่ประจักษ์ชื่อ "ลาโควา ดา อีรีอา" อยู่ห่างจากฟาติมา 3 กม. ตำบลนี้อุดมด้วยหญ้าและต้นไม้เขียวชอุ่ม เด็กทั้งสามที่เห็นการประจักษ์คือ ด.ญ. ยาซินทา มาร์โต อายุ 7 ขวบ พี่ชายชื่อ ฟรังซิสโก มาร์โต อายุ 9 ขวบ และ ด.ญ. ลูซีอา โดส ซังโตส ลูกพี่ลูกน้อง อายุ 10 ขวบ ลูซีอาได้รับศีลมหาสนิทครั้งแรกแล้ว ทั้งสามไม่รู้หนังสือ แต่ทั้งสามรู้จักบทภาวนาและหัวข้อคำสอนที่สำคัญจากการบอกสอนภายในครอบครัว ทั้งสามนำแกะไปเลี้ยงที่ถ้ำ "กาเลโซ" บ้าง, ที่แอ่ง "ลาโควา ดา อีรีอา" บ้าง

ที่จริงก่อนหน้ารับการประจักษ์ จากพระแม่เจ้า เด็กทั้งสามได้รับการประจักษ์จากเทวดาอารักขาประเทศโปรตุเกสมา 3 ครั้งแล้ว ในปี 1916 เทวดาสอนเด็กให้สวดบทภาวนาหลายบท และให้ทำพิธีกรรม

ครั้งแรกเทวดาประจักษ์มาในฤดูใบไม้ผลิ 1916 กล่าวว่า "อย่ากลัวเลยฉันเป็นเทวดาแห่งสันติ จงสวดพร้อมกับฉัน (แล้วเทวดาสอนบทสวด) : "ข้าแต่พระเจ้าหนูเชื่อ, หนูขอมัสการ, หนูไว้วางใจและรักพระองค์. หนูขอโทษพระองค์สำหรับผู้ที่ไม่เชื่อ. ที่ไม่นมัสการ, ไม่ไว้วางใจ และไม่รักพระองค์" สวดอย่างนั้นแล้วดวงพระทัยของพระเยซูเจ้าและแม่พระจะโอนอ่อนลงตามคำสวดของหนู"

ครั้งที่ 2 ในฤดูร้อนปี 1916 "หนูจงสวดมากๆ ดวงพระทัยของพระเยซูเจ้าและแม่พระมีโครงการพระมหากษัตริย์สำหรับหนู... จงถวายคำภาวนาและพิธีกรรมแต่พระองค์เสมอไป" "หนูสามารถถวายพิธีกรรมได้จากสิ่งต่างๆ มากมาย จงถวายแด่พระเพื่อเป็นการชดเชยการใช้โทษบาปมากมายที่มนุษย์ทำผิดต่อพระองค์ และเพื่อวอนขอให้คนบาปได้กลับใจ ทั้งนี้จะนำมาซึ่งสันติสำหรับประเทศของหนูเอง ฉันเป็นเทวดาผู้อารักขาประเทศโปรตุเกส เป็นต้นหนูจึงยอมรับความทุกข์ยากที่พระเป็นเจ้าทรงใช้มาเยี่ยมหนู"

ครั้งที่ 3 ฤดูใบไม้ร่วง ปี 1916 เทวดานำศีลมหาสนิทมาให้เด็กทั้งสามรับ. ก่อนจะรับศีล ได้สอนให้สวดบทต่อไปนี้ 3 จบ : "ข้าแต่พระตรีเอกภาพ พระบิดา, พระบุตรและพระจิต หนูขอมัสการพระองค์อย่างสุดซึ้ง และขอถวายพระกาย, พระโลหิต, พระวิญญาณ และพระเทวภาพของพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้สถิตอยู่ในตู้ศีลทั่วสกลโลก เพื่อชดเชยการสบประมาท, การทูลจารและความเฉยเมยของผู้ทำผิดแสดงพระทัยพระองค์ เดชะพระบารมีหาขอบเขตมิได้แห่งดวงพระหฤทัยอันศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง และดวงหทัยนิรมลของพระแม่มาเรีย ขอให้คนบาปได้กลับใจด้วยเถิด" ที่น่าประหลาดคือ เด็กทั้งสามมิได้เล่าเรียน แต่สามารถเข้าใจบทภาวนาที่เทวดาสอน และจดจำนำมาสวดอีกบ่อยๆ เท่าที่จำได้

13 พฤษภาคม 1917 แม่พระทรงประจักษ์ครั้งแรก

เมื่อเด็กทั้งสามได้รับการเตรียมจาก เทวดาแล้ว แม่พระก็ได้ประจักษ์มาวันที่ 13 พฤษภาคม 1917 เด็กทั้งสามพาแกะไปเลี้ยงที่แอ่งอีรีอาตามปรกติ ไม่นึกฝันว่าจะเกิดอะไรขึ้น ประมาณเวลาเที่ยง ทั้งสามกินอาหารที่เตรียมเอาไป แล้วสวดลูกประคำพร้อมกัน หลังจากนั้นก็เล่น โดยเอาก้อนหินและกิ่งไม้เล็กๆ มาสร้างบ้านเล่นกัน ฉันพลันนั้น มีแสงสว่างจ้าเกิดขึ้น ทั้งสามตกใจคิดว่าพายุจะมา จึงรีบต้อนรับเพื่อจะกลับบ้าน แสงจางกว่าเดิมวาบขึ้นเป็นครั้งที่ 2 แล้วปรากฏแสงจ้าบนต้นไม้เขียวชอุ่ม และตรงกลางดวงสว่างจ้า นั้น เด็กๆ เห็นสตรีงามวิไล รังสีเจิดจ้ายิ่งกว่าดวงอาทิตย์ ทั้งสามตกใจกลัว จะวิ่งหนี แต่สตรีงามผู้นั้นตรึงเขาไว้ด้วยรอยยิ้มน่ารัก "อย่ากลัว ฉันไม่ทำร้ายหรอก"

ขอผ่านรายละเอียดในการประจักษ์ และมาฟังลูซีอาที่พูดกับสตรีงาม ในนามเด็กทั้ง 3 :

"ท่านมาจากไหนจ๊ะ"

"ฉันมาจากสวรรค์"

"ท่านมาทำไมจ๊ะ?"

"ฉันมาขอให้ หนูมาที่นี่ 6 ครั้งติดต่อกัน เวลาเดียวกัน ในวันที่ 13 ของทุกเดือน และในเดือนตุลาคม ฉันจะบอกว่าฉันเป็นใคร และต้องการอะไรจากหนู"

"ท่านมาจากสวรรค์...หนูจะไปสวรรค์ได้ไหม?"

"ได้สิ หนูจะไปได้!"

"ยาซินทาล่ะคะ?"

"ก็จะไปได้"

"ฟรังซิสโกล่ะ?"

"ก็จะได้ด้วย แต่เขาต้องสวดลูกประคำมากๆ เสียก่อน"

หลังจากสนทนาดังกล่าวนั้นแล้ว แม่พระก็เริ่มเรื่องที่สำคัญ :

"หนู เต็มใจถวายพิธีกรรม และความยากลำบากต่างๆ แด่พระเป็นเจ้าเพื่อใช้โทษบาปมากมายที่ผิดแสดงพระทัยพระองค์ไหม? ...หนูเต็มใจรับทนทุกข์ลำบากเพื่อคนบาปได้กลับใจ, เพื่อชดเชยค่าสบประมาทที่ล่วงเกินดวงหทัยนิรมลของแม่พระไหม?"

"หนูทั้งสามเต็มใจค่ะ"

"เธอ จะต้องประสบความสำเร็จยากลำบากมากในไม่ช้านี้ แต่พระพรชานของพระเป็นเจ้า จะช่วยเหลือจนเจือเสมอ" และสตรีงามค่อยๆ ลอยขึ้นไปทางทิศตะวันออก... และอันตรธานหายไปแสงอาทิตย์

13 มิถุนายน 1917 การประจักษ์ครั้งที่ 2

ในการประจักษ์ครั้งที่ 2 นี้เราจะดูเพียง 3 เรื่อง :

1. หลังจากแม่พระขอให้เด็กทั้งสามสวดลูกประคำบ่อยๆ แล้ว ยังขอให้แทรกบทต่อไปนี้ทุก 10 เม็ดด้วย : "พระเยซูเจ้าข้า โปรดยกบาปโทษของเรา โปรดช่วยเราให้พ้นไฟนรกและโปรดช่วยวิญญาณไฟชำระโดยเฉพาะวิญญาณที่ถูกทอดทิ้ง"

2. แล้วแม่พระมอบความลับให้เด็กแต่ละคนเฉพาะตัว ห้ามบอกคนอื่น สิ่งนี้ทำให้เด็กทั้งสามรู้สึกลำบากใจ (ที่จะรักษาความลับไว้)

3. ภายหลังจากเมื่อเป็นซิสเตอร์แล้ว ลูซีอาได้รับคำสั่งให้เขียนความลับนั้นเก็บไว้ ลูซีอาทูลถามพระเยซูเจ้าในตู้ศีล ก็ได้รับคำตอบชัดเจนจากพระองค์ให้เผยความลับได้ส่วนหนึ่งที่เหลือให้คงรักษาไว้สืบไป

ต่อไปนี้เป็นบันทึกที่ลูซีอาเขียนเมื่อ 17 ธันวาคม 1927 ลูซีอาขอแม่พระอีกครั้งให้พาทั้ง 3 คนไปสวรรค์ แม่พระตอบว่า

"ฉันจะรับ ยาชินทาและฟรังซิสโกไปในไม่ช้านี้แหละ ส่วนหนูนั้น ต้องอยู่อีกนาน พระเยซูเจ้าต้องการให้หนูนำคนอื่นมารู้จักและรักฉัน พระองค์ประสงค์จะให้โลกศรัทธาภักดีต่อดวงหทัยนิรมลของฉัน"

"ยังงี้ หนูมิได้อยู่คนเดียวหรือคะ.."

"ไม่หรอกหนู ฉันจะไม่ทิ้งหนูเลย ดวงหทัยนิรมลของฉันจะเป็นที่หลบภัยของหนู และเป็นหนทางนำหนูไปหาพระเป็นเจ้า"

13 กรกฎาคม 1917 การประจักษ์ครั้งที่ 3

มี 3 สิ่งที่จะดูในการประจักษ์ครั้งที่ 3 คือ

1. แม่พระขอร้องอีกให้สวดลูกประคำทุกวันและเสริมว่า "จงสวดด้วยความตั้งใจ ขอให้สงคราม (โลกครั้งที่ 1) สงบ มีแต่การวอนขอพระนางเท่านั้น มนุษย์จะได้รับพระคุณนี้"

2. พระนางบอกอีกว่า "ให้มาทุกเดือน แล้วถึงเดือนตุลาคม ฉันจะบอกว่าฉันเป็นใคร และต้องการอะไร แล้วฉันจะทำอัศจรรย์ใหญ่ให้ทุกคน จะได้เชื่อพวกหนู"

3. ที่สุด "จงทำพิธีกรรมเพื่อคนบาปและสวดบ่อยๆ ว่า : ข้า แต่พระเยซู, พิธีกรรมนี้เพื่อแสดงความรักต่อพระองค์, เพื่อคนบาปจะได้กลับใจ และเพื่อชดเชย การทำผิดเคืองดวงหทัยนิรมลของพระนางมารีอา"

19 สิงหาคม 1917 การประจักษ์ครั้งที่ 4 ในการ ประจักษ์ครั้งที่ 4 มีสิ่งสำคัญอย่างเดี๋ยวกคือ "จงสวดภาวนา. สวดมากๆ และทำพิธีกรรมเพื่อคนบาป...วิญญาณมากมายต้องไปนรก เพราะไม่มีผู้ทำพิธีกรรมและสวดให้เขา"

13 กันยายน 1917 การประจักษ์ครั้งที่ 5 การประจักษ์ครั้งที่ 5 นี้ เราจะเล่าเพียงตอนเดียว ลูซีอาขอพระนางพรหมจารีช่วยบำบัดคนเจ็บป่วยที่หลายคนได้อวอนขอ พระนางพรหมจารีตอบว่า "ฉันจะบำบัดให้หายเป็นบางคน มิใช่ทุกคน เพราะพระเป็นเจ้าไม่ทรงพอพระทัย" (เนื่องจากอะไรให้ผู้อ่านคิดเอาเอง)

13 ตุลาคม 1917 การประจักษ์ครั้งที่ 6

เนื่องจากข่าวที่ว่าวันนี้จะมี มหัทศจรรย์ยิ่งใหญ่ จึงมีมหาชนสดุดคมนาไหลมาเทมา... ทั้งคนที่เชื่อและคนที่มาเพราะความมั่งรุ่มเห็น, ทั้งคนที่คัดค้าน ตลอดจนนักหนังสือพิมพ์, ผู้สังเกตการณ์ (แพทย์, นักวิชาการ ฯลฯ) เท่าที่ทางการคาดคะเนมีถึง 70,000 คน แม่พระตรัสอะไร? "ฉันคือพระมารดาแห่งสายประคำ ฉันมาเตือนสัตบุรุษให้เปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต, อย่าทำบาปให้เป็นที่ชดเคืองพระทัยพระเยซูเจ้าบาปนั้นมากมายเกินไปแล้ว, จงสวดลูกประคำ และใช้โทษบาปของตนเถิด" พระนางเสริมว่า "ฉันอยากให้สร้างวัดหลังหนึ่ง ที่ตรงนี้เพื่อเป็นเกียรติแก่ฉัน" และอีกตอนหนึ่งว่า "สงครามจะยุติลงไม่ช้า ถ้ามนุษย์แก้ไขความประพฤติของตน" แล้วพระนางค่อยๆ ถอยห่างหายไป ในแสดงอาทิตย์ พลาจชี้หัดถ์ไปทางนั้น และให้เกิดมหัทศจรรย์ใหญ่ ซึ่งฝูงชนทั้งหมดเห็นเป็นพยาน :

ฉับพลันนั้น ลูซีอาบอกว่า "ดูดวงอาทิตย์สิ!" ฝูงชนสังเกตเห็นเหตุการณ์น่าตกใจสะเทือนขวัญเพียงครั้งเดียวในชีวิต! ฝนหยุดตก เมฆครึ้มแต่เข้าจางหายไป ดวงอาทิตย์ปรากฏตรงศีรษะเหมือนรูปจานเงิน มองด้วยตาเปล่าไม่เคืองตา แล้วฉับพลันนั้นดวงอาทิตย์ก็เริ่มหมุนรอบตนเอง ประจุกจิกไป แสงพวยพุ่งไปรอบทิศ เปลี่ยนเป็นสีต่างๆ ท้องฟ้า, ต้นไม้, แผ่นดิน, หิน และฝูงชนเหมือนถูกย้อมด้วยสีเขียว, เหลือง, แดง, ม่วง... ดวงอาทิตย์หยุดชั่วคราวแล้วหมุนแผ่รังสีจ้า กว่าเก่าอีก.. แล้วเริ่มใหม่อีกเป็นครั้งที่ 3!

บัดดลนั้น ฝูงชนเห็นดวงอาทิตย์หลุดลอยจากท้องฟ้า หมุนคว้างคว้างอยู่เหนือพวกเขา ทุกคนอกสั่นขวัญแขวนร้องว่า "มหัทศจรรย์! มหัทศจรรย์!" บ้างร้องว่า "วันทามารีอา" ; ส่วนใหญ่วิงวอนว่า "พระเจ้าข้า กรุณาลูกด้วยเถิด! ทุกคนคุกเข่าลง!... ทุกคนคุกเข่าลง! ...สวดบทแสดงความทุกข์ตั้งถัน! และขับร้องบทข้าพเจ้าเชื่อ เสียสั่นเทา!

ชายชราคนหนึ่งตะโกนลั่นว่า "พรหมจารีศักดิ์สิทธิ์, พรหมจารีผู้มิบุญ พรหมจารีแห่งสายประคำ โปรดช่วยประเทศโปรตุเกสด้วยเทอญ! ฯลฯ...

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น 10 นาที ท่ามกลางฝูงชน 70,000 คนเป็นประจักษ์พยานยืนยัน: มีทั้งผู้ที่เชื่อและไม่เชื่อ, ทั้งชาวชนบทไร้การศึกษาและชาวเมืองที่มีการศึกษา, ทั้งนักวิทยาศาสตร์, แพทย์และนักหนังสือพิมพ์...

ปรากฏการณ์นี้ แม้ผู้ที่อยู่ห่างไกลถึง 30-40 กม. ก็ยังสังเกตเห็น และเมื่อฝูงชนหายตื่นตระหนกตกใจแล้ว ทุกคนยังต้องประหลาดใจอีกครั้ง เพราะเสื้อผ้าที่เปียกปอนด้วยน้ำฝน และรอยเปื้อนน้ำโคลนกระเซ็นเมื่อสักครูกลับแห้งสนิทและสะอาดหมดจดทีเดียว ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจ ที่ได้ยินเสียงฝูงชนตะโกนเป็นพันๆ ครั้งว่า "เราได้เห็นเครื่องหมายของพระเป็นเจ้าแล้ว" มีแต่ผู้มีความเชื่อวิปริตเท่านั้นกล้าปฏิเสธเหตุการณ์นี้!

ท่าทีของพระศาสนจักร

บัดนี้เราจะสรุปท่าทีของพระศาสนจักรต่อ พุทธการนี้ทั้งมวลที่ฟาติมา...ตลอดเวลาหลายปีบุคคลฝ่ายพระศาสนจักร (ในโปรตุเกส) ขณะนั้นคัดค้านอย่างหนักหน่วง..มีพระสงฆ์ไม่กี่องค์กล้าศึกษาปัญหาเรื่องนี้ และลงมือป้องกัน

จวบจนวันที่ 3 พ.ค.1922 พระสังฆราชของคิโอมแห่งเลอีเรีย (ฟาติมาอยู่ในสังฆมณฑลนี้) คือพระคุณเจ้า ดาซิลวา ได้สั่งให้สอบสวนเรื่องนี้ตามประมวลกฎหมายพระศาสนจักร...

และในวันที่ 13 ตุลาคม 1930 จึงได้ประกาศเป็นทางการโดยยืนยันทางจดหมายเวียนถึงประชาสัตบุรุษว่า การประจักษ์แก่เด็กทั้งสามนั้นเป็นเรื่อง "เชื่อถือได้" และตั้งแต่นั้นมาก็อนุญาตให้ประกอบกรวดกิจถวายแด่พระแม่เจ้าแห่งฟาติมาได้ โดยเปิดเผย

วันที่ 13 พฤษภาคม ปีต่อมาคือ 1931 สมเด็จพระคาร์ดินัลแห่งลิสบอนทรงเป็นประธานเชิญชวนประชาสัตบุรุษ, พระสงฆ์, พระสังฆราชทั่วประเทศโปรตุเกสให้พร้อมใจกันมาสวมโกศเป็นการสมนาคุณพระแม่เจ้า แห่งฟาติมา

ต่อมาปี 1936 เกิดสงครามกลางเมืองในสเปน...เนื่องจากพวกคอมมิวนิสต์สเปนต้องนองเลือด วัตถุประสงค์ถูกฆ่า ทารุณ...คณะพระสังฆราชและประชาสัตบุรุษโปรตุเกส ได้สวดวิงวอนพระแม่แห่งฟาติมา และปฏิญาณว่า "ถ้าประเทศโปรตุเกสพ้นจากหัตถ์ภัย นี้ ก็ถวายประเทศชาติแด่ดวงหทัยนิรมลของพระแม่อีกครั้งหนึ่ง" ผลก็คือ ระหว่างที่สเปนกำลังตกอยู่ในภาวะโกลาหลอลหม่าน...ส่วนโปรตุเกส ซึ่งอยู่ใกล้ขีด คงอยู่เป็นสุขสวัสดิ์ ในความคุ้มครองของพระแม่เจ้าแห่งฟาติมา

ฉะนั้นวันที่ 13 พ.ค. 1937 ทั้งคณะสงฆ์และสัตบุรุษกว่า 500,000 คน ได้ไปชุมนุมฉลอง ณ แองอริอา เพื่อรื้อฟื้นการปฏิบัติตามสารที่แม่พระแจ้งให้ทราบ คือ ปรับชีวิตของตนเสียใหม่ ด้วยการใช้โทษบาปและสวดภาวนาด้วยใจร่อนรน เพื่อพระแม่เจ้าจะได้ทรงคุ้มครอง มิใช่เฉพาะแต่ครอบครัวของตนทั้งประเทศโปรตุเกสด้วย

ความลับแห่งฟาติมา

สารแห่งฟาติมา ที่เป็นการลับ มี 3 ข้อ 2 ข้อแรกเปิดเผยแล้ว คือ

1. การเห็นนรก แดนทรมาน น่าสะพรึงกลัว ซึ่งวิญญานจำนวนมากเป็นต้นเนื่องจากบาปผิดต่อความบริสุทธิ์ต้องทนทุกข์ทรมานชั่วนิรันดร์

2. ลัทธิคอมมิวนิสต์จะระบาดไปทั่วโลก...จะมีการเบียดเบียนพระศาสนจักร

ข้อ 3. ยังเป็นความลับอยู่ โดยลูซิอาเขียนใส่ซองผนึกไว้ และจะยังไม่เปิดเผย "จนกว่าจะถึงปี 1960" ต่อจากนั้นสุดแต่สมเด็จพระสันตะปาปาจะทรงเห็นควร..

เราทราบว่าพระสันตะปาปาจอห์นที่ 23 ได้ทรงเปิดอ่านและผนึกซองไว้ต่อไป เฉพาะความลับข้อ 2 ซึ่งเกี่ยวกับรัสเซียและสงครามโลก แม่พระบอกว่า "สงครามโลก (ครั้งที่ 1) จะสิ้นสุดลง (ค.ศ. 1914-1918) แต่ถ้ามนุษย์ไม่เลิกทำเคืองพระทัยพระเป็นเจ้า ก็จะเริ่มควั่นสงครามคุกรุ่นขึ้นอีก ในสมณสมัยพระสันตะปาปาคีลีโก (คือสงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งคุกรุ่นแต่ปี 1938... ในสมณสมัยพระสันตะปาปาปิโอที่ 11 และระเบิดเมื่อปี 1939-1945) คินโดที่เห็นแสงสว่างประหลาดเกิดขึ้น ก็ให้รู้ไว้เถิดว่า นั่นแหละอาณัติสัญญาที่พระเป็นเจ้ากำหนดลงโทษโลกใกล้เข้ามาแล้ว เนื่องจากบาปกรรมต่างๆ... จะมีสงคราม, ทุพภิกขภัย, การเบียดเบียนพระศาสนา และต่อองค์สมเด็จพระสันตะปาปา..(ลูซิอา เขียนลงไว้ และแสดงสัญญาณนี้ปรากฏจริงในคืนวันที่ 25-26 ม.ค. 1938 เห็นได้ทั่วยุโรป...)

เมื่อป้องกันเหตุร้ายนั้น ฉันท (แม่พระ) มาขอให้ถวายประเทศรัสเซียแก่ดวงหทัยนิรมลของฉัน และให้รับศีลมหาสนิทเป็นการชดเชยในวันเสาร์ต้นเดือน ถ้าเชื่อฟังคำอ้อนวอนของฉันรัสเซียจะกลับใจและมีสันติภาพ มิฉะนั้นลัทธิอุบาทว์นั้นจะนำความลุ่มหลงไปในโลก, จะเกิดสงครามและการเบียดเบียนพระศาสนจักร, คนดีจำนวนมากจะเป็นมรณสักขี, พระสันตะปาปาจะต้องระทมทุกข์ทรมาน หลายชาติจะถูกทำลายไป..."

ข้าแต่พระมารดาแห่งฟาติมา โปรดเสนาอวิงวอนเพื่อลูกทั้งหลายด้วยเทอญ

8.แม่พระทรงประจักษ์ ที่โบแรง สังฆมณฑลนามูร์ เบลเยียม

ค.ศ.1932 แม่พระทรงประจักษ์ ที่โบแรง

โบแรงเป็นเมืองเล็กๆ บนเนินป่าห่างจากยิวต์ 5 กิโลเมตร บนถนนจากนามูร์ไปยังบุยยอง ในปี 1932 ซึ่งห่างไม่ถึง 20 ปี หลังสงครามโลกครั้งที่ 1 พระนางพรหมจารีได้ประจักษ์มาในระหว่างวันที่ 29 พฤศจิกายน 1932 ถึง 3 มกราคม 1933

วันแรก คือวันอังคารที่ 29 พฤศจิกายน เด็ก 5 คน ได้เห็นพระนางพรหมจารีประจักษ์มาคือเด็กในครอบครัววัวแซง 3 คน ได้แก่ แพรนังต์ อายุ 15 ปี, อัลแบร์ต 11 ขวบ, ยิลแบร์ต 13 ปี และเด็กในครอบครัวแกมเบร่อ อีก 2 คน คือ อังเดร 15 ปี และยิลแบร์ต 9 ขวบ ภาพนิมิตที่สุกใสนี้เป็นสีขาวเดินมาบนสะพานข้ามทางรถไฟซึ่งจะไปยังบ้านเด็กประจำของนักบวชหญิงคณะหนึ่ง

ในวันที่ 3 "พระนางมารีอา ไม่ปรากฏตัวมาอย่างลอยๆ อีกแล้ว คราวนี้ทรงปรากฏมาเกือบติดพื้นดินบริเวณพุ่มต้นโอเปป็น พระนางพูดกับเด็กๆ อย่างยิ้มแย้ม" หลายๆ ครั้งในระหว่างประจักษ์เด็กๆ คุกเข่าลงพลางร่ำว่า "นั่นไง" ถูกทำขาด แต่หัวเข้า "ไม่มีร่องรอยของความเจ็บปวดเลย เพราะหนังสือพิมพ์ประโคนข่าว ผู้คนจึงมาจากทั่วทุกสารทิศ และในวันพฤหัสบดีที่ 8 ธันวาคม ผู้ชนก็เป็นพยานที่สำคัญให้แก่เด็ก ตลอดเวลา 10 นาที แห่งประจักษ์มาครั้งนี้ นายแพทย์ได้ทดสอบเด็กหลายครั้ง เช่น จุดไม้ขีดเผา แต่เด็กๆ ไม่รู้สึกเลย และไม่มื่ออะไรเหลือเป็นร่องรอยเลยว่าถูกไฟไหม้

พระนางพรหมจารี ตอบคำถามของเด็กว่า พระนางคือ พระนางพรหมจารีผู้นิรมล พระนางปรารถนาให้มีโบสถ์หลังหนึ่งสำหรับผู้มาจาริกแสวงบุญ พระนางขอให้สวดภาวนามากๆ ตั้งแต่การประจักษ์วันที่ 29 ธันวาคม เป็นต้นไป พระนางมีหัวใจทองอยู่บนหน้าอก มีรังสีส่องสว่างยาวประมาณ 10 ซม. พุ่งออกมารอบๆ หัวใจทองพระนางมารีย์แห่งโบแรง จึงได้สมญานามว่า "พระนางพรหมจารีหัวใจทอง"

วันอังคารที่ 3 มกราคม พระนางพรหมจารี ปรากฏมาต่อหน้าผู้ชนประมาณ 30,000 คน เป็นการประจักษ์ครั้งสุดท้ายเพื่ออำลาเด็ก และฝากความลับไว้แก่ยิลแบร์ต เดอแกมเบร่อ, อัลแบร์ต วัวแซง และยิลแบร์ต วัวแซง ความลับ ซึ่งแม้ขณะนี้ ก็ยังมีได้มีการเปิดเผย แล้วพระนางตรัสกับยิลแบร์ต วัวแซงว่า "ฉันจะทำให้คนบาปกลับใจ ลาก่อนนะ!" และตรัสกับอังเดร เดอแกมเบร่อว่า "ฉันคือ มารดาพระเจ้า, ราชนิแห่งสวรรค์, จงสวดภาวนาเสมอๆ ลาก่อนนะ!"

วันที่ 19 กุมภาพันธ์ 1943 คณะกรรมการสอบสวน แห่งสังฆมณฑลนามูร์ ซึ่งมีพระคุณเจ้าซารือเป็นประธาน ได้รับรองว่าการประจักษ์เป็นเรื่องจริง และอนุญาตให้ถวายคารวกิจแด่พระแม่เจ้าแห่งโบแรงได้ จากนั้น สารของพระแม่เจ้าแห่งโบแรงก็แพร่กระจายทั่วไป มิใช่แต่ในเบลเยียมเท่านั้น แต่ยังแผ่ไปถึงฮอลันดาและนอกทวีปยุโรปด้วย

การประจักษ์นี้มีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับการประจักษ์ที่ฟาติมา และที่ลูร์ด

บันทึกด้วยมือของ เจ ลามอตต์ประธานกิตติมศักดิ์ ศาลสถิตยุติธรรมแห่งเมืองตึนังต์

วันที่ 4 มกราคม 1933 สิ่งที่ผมได้เห็นและได้ยินที่โบแรงในเย็นวันอังคารที่ 3 มกราคม 1933 วันนั้น ผมไปที่โบแรงเป็นครั้งแรก หลังจากเด็กทั้ง 5 คน ได้รับการประจักษ์อย่างน้อยก็ 30 ครั้งแล้ว ผมไปพร้อมกับ นายชอฟเฟิน ผู้สังเกตการณ์ของพระเจ้าแผ่นดิน, นายเอมิล โลริงต์ รองประธานศาลสถิตยุติธรรม และนางโลริงต์พร้อมกับบุตรชายชื่อ ปีแอร์

เรา ถึงที่นั่นเวลา 5 โมงเย็น ท่ามกลางแถวยาวของรถบัส รถส่วนตัวและฝูงชน ซึ่งทางเจ้าหน้าที่ตำรวจจะประมาณว่า มีจำนวนถึง 20,000 คน บริเวณริมทางรถไฟเต็มไปด้วยผู้คนที่สนใจมาดูการประจักษ์ แม้สารวัตรตำรวจจะประกาศขอทางให้เราเราสักเท่าใดก็ตาม พวกเราก็ถูกกลืนหายเข้าไปในกลุ่มฝูงชนแล้ว เราก็ถูกเบียดไปจนกระทั่งเกือบถึงทางเข้าสวน แต่ต่อมา เมอสิเออร์ เซราร์ด นายอำเภอ แห่งดินังต์ ได้ช่วยขอทางให้เราจนเข้าไปถึงรั้วที่กั้นเพื่อแยกเด็กทั้ง 5 จากกลุ่มชน เด็กทั้ง 5 เพิ่งมาถึงหน้าประตูทางเข้า เวลานั้นประมาณ 1 ทุ่มแล้ว

แม้ว่าจะพลบค่ำแล้วก็ตาม ผมก็ยังมองเห็นได้ชัดเจน เพราะห่างกันเพียง 1 เมตร ผมเพิ่งความสนใจไปยังเด็ก 2 คน ที่อยู่ใกล้ที่สุด คือ ยิลแบร์ต เดอแกมเบรอ (9 ขวบ) และดิงเดร เดอแกมเบรอ (14 ปี) เด็กทั้ง 5 เริ่มต้นยืนกอดสวนภาวนาพร้อมกัน อังเดร ภาวนาด้วยความตั้งใจและศรัทธาเยี่ยงเทวดา ไม่ได้แสดงอาการวอกแวกแต่สักนิด ผมยังไม่เคยเห็นใครสวนภาวนาดีเพียงนี้เลย แต่แม่หนูยิลแบร์ต ยังวอกแวกบ้าง ผมมองๆ ดูรู้สึกว้าว เด็กทั้งสองมิได้มองเพ่งสายตาไปทางเดียวกัน สวนไปได้ประมาณ 20 เมตร เสียงสวนของเด็กเปลี่ยนไปอย่างกะทันหัน สวนเร็วขึ้นนิด และสีหน้าเปลี่ยนไป ดวงตาวาววับ คำภาวนามีลักษณะเป็นการอ้อนวอนมากขึ้น คราวนี้เด็กทั้งสองเพ่งสายตาไปยังพุ่มไม้ด้านซ้ายของทางเข้า เวลาเดียวกัน เด็กๆ ทั้ง 5 คู่เขาลงพร้อมกันโดยไม่ได้นัดกันเลย

การประจักษ์เริ่มแล้ว อังเดรอยู่ในลักษณะของการพิศเพ่งภาวนา สงบ เอบิอิมไปด้วยความงามและความรักต่อพระนางมารีย์ น้ำตาลอกลหน่วยทั้งสองข้าง ทั้งสองสวนวันทามาริอาตัวเอง โดยไม่มีการตอบรับของฝูงชน สวนไปได้สัก 20-30 เมตร ก็หยุดทันทีพร้อมกันตรงคำที่ว่า : วันทามาริอา แล้วทุกอย่างก็ตกอยู่ในความเงียบสงัดทั่วไปหมด เด็กสาวร้องไห้อย่างขมขื่น ส่วนน้องสาวของเธอ น้ำตาไหลพราก หลังจากนั้นไม่นาน เด็กทั้ง 5 ก็ลุกขึ้น และเริ่มสวนสวดประจำตามปรกติ ภคินีหลายคน ตามติดด้วยนายแพทย์ และบิดามารดาก็เข้าไปประจักษ์สวนมา นายอำเภอเซราร์ดได้นำนายชอฟเฟิน และผมไปยังห้องรับรองที่กว้างใหญ่ของอาราม ซึ่งบรรดานายแพทย์และนักหนังสือพิมพ์นั่งบึ้งยืนบึ้งอยู่ในนั้น นายเซราร์ดบอกให้ข้าพเจ้าสอบถามพวกเด็ก พร้อมกับผู้สังเกตการณ์ของพระเจ้าแผ่นดิน เขานำเด็กเข้ามาที่ละคน ท่ามกลางผู้คนมากมายที่มาอ้อนอยู่ตามหน้าประตู และตามระเบียงห้อง

ต่อไปนี้เป็นคำสอบถาม

1. ด.ช. อัลแบร์ต วัวแซง อายุ 11 ขวบ ท่าทางปราดเปรียว และเป็นกันเอง

ถาม วันนี้หนูเห็นอะไรหรือเปล่า?

ตอบ เห็นครับ ผมเห็น เธอก็เหมือนทุกครั้งนั่นแหละครับ แต่งตัวเหมือนกัน และอยู่ตรงพุ่มไม้นั้น

ถาม เธอได้บอกอะไรหนูหรือเปล่า?

ตอบ (ทำท่าล้อเลียนนิดๆ) บอก ครับ แต่ผมไม่บอกคุณถึงเรื่องที่เธอบอกผมแน่ๆ

ถาม ทำไมล่ะ?

ตอบ ไม่ครับ ผมไม่บอก

ถาม เธอห้ามมิให้บอกใครหรือ? เป็นความลับใช่ไหม?

ตอบ ครับ

ถาม ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้องบอก แต่เรื่องนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับตัวหนูคนเดียวหรือเกี่ยวกับทุกคน?

ตอบ (เด็กชายรู้ทัน) ถ้าผมบอกคุณ คุณก็รู้

มีใครคนหนึ่งถามว่า : อย่างนั้นหนูบอกหน่อยได้ไหมว่าเป็นเรื่องเศร้าหรือเรื่องน่ายินดี?

ตอบ เศร้ามากกว่าครับ

2. ด.ญ. ยิลแบร์ต เดอแกมเบรอ อายุ 9 ขวบ

ถาม หนูเห็นอะไรหรือเปล่าจ๊ะ?

ตอบ เห็นค่า, เธอมีหัวใจทองเช่นที่เคย ตอนที่เธอเสด็จมาเธอประสานมือกัน

ถาม เธอพูดอะไรหรือเปล่า?

ตอบ เธอพูดว่า ลาก่อน

ถาม หนูได้ยินที่เธอพูดกับคนอื่นไหม?

ตอบ หนูไม่รู้หรือคะว่าเธอพูดกับคนอื่นหรือเปล่า

ถาม หนูดีใจไหม?

ตอบ ไม่ค่ะ เพราะเธอบอกลาหนู เธอพูด ลาก่อน หนคนเดียว

ถาม หนูได้ยินชัดไหม?

ตอบ ชัดซีคะ หนูได้ยินกับหูเลย

ถาม เธอพูดภาษา ฝรั่งเศส หรือภาษาฝรั่งเศสที่พูดกันในประเทศนี้?

ตอบ พูดภาษาฝรั่งเศสเหมือนคุณคะ

3. ด.ญ. ยิลแบร์ต วัวแซง อายุ 13 ปี

ถาม วันนี้เห็นอะไรใช้ไหม?

ตอบ ใช่ค่ะ หนูเห็น เธออยู่ที่เดียวกันที่เธอเคยมาทุกครั้ง เธอมีแสงมากกว่าทุกครั้งและยิ้มมากกว่าด้วย หนูเห็นดวงใจสีทองดวงหนึ่ง ตอนที่เธอแกมมือออก

เธอมีลูกประคำเหมือนทุกครั้ง

ถาม เธอพูดกับหนูไหม?

ตอบ เธอบอกว่า "ฉันจะทำให้คนบาปกลับใจ" เธอพูดตอนที่เรากำลังคุกเข่าลงและพอเธอจะไป เธอก็บอกว่า "ลาก่อน" หนูก็เลยร้องไห้ (มีคนถาม) หนูได้ยินเธอพูดกับหนูนะคะ เธอพูดแค่ 2 ประโยคนี้เท่านั้น

4. อังเดร เดอแกมเบรอ อายุ 14 - 15 ปี

ถาม หนูเห็นใช่ไหม?

ตอบ ค่ะ. คราวนี้เธอมีแสงสว่างสุกใสมาก

ถาม เธอพูดหรือเปล่า?

ตอบ พูดค่ะ. เธอบอกว่า : ฉันเป็นมารดาพระเป็นเจ้าและราชินีสวรรค์ หรือราชินีแห่งสวรรค์ และมารดาพระเจ้า

ถาม เธอไม่ได้บอกอย่างอื่นอีกหรือ?

ตอบ ค่ะ เธอบอกให้สวดภาวนาเสมอๆ

ถาม ทำไมตอนทำรายการประจักษ์ หนูถึงร้องไห้ล่ะ? แล้วทำไมหนูจึงดูเศร้าวันๆ (ถึงตอนนี้ เด็กสาวยกมือปิดหน้าแล้วสะอื้นไห้)

ตอบ เพราะเธอบอกหนูว่า ลาก่อน แล้วเธอก็ค่อยๆ หายไป

ถาม ตอนที่เธอพูดนั้น ทำไมหนูไม่หยุดสวดออกเสียง ทำไมหนูไม่หยุดฟังเธอพูดล่ะ?

ตอบ หนูไม่รู้ค่ะ ว่าหนูหยุดสวดหรือเปล่า (มีคนถาม) หนูไม่รู้ค่ะว่าเธอพูดกับคนอื่นหรือเปล่า

ถาม เธอได้ห้ามพูดเรื่องใดบ้างไหม?

ตอบ ไม่นี่คะ เธอไม่ได้ห้าม ก็หนูบอกคุณแล้ว (มีผู้ถาม) หนูยังไม่รู้เลยคะว่าวันต่อๆ ไป นั้นหนูจะกลับมาสวดที่นี้อีกไหม

5. แฟรนซ์ วัชแซง อายุ 15 ปี เสร้า่น้อยกว่าคนอื่นๆ ทั้งหมด

ถาม หนูเห็นอะไรบ้างหรือเปล่า?

ตอบ ตอนแรกหนูไม่เห็นอะไรพร้อมกับคนอื่นเขา แต่ตอนหลังพวกเขาย้ายเข้ามาในสวนของซิสเตอร์หนูยังคงอยู่ที่เดิม แล้วหนูก็สวดต่อไปคนเดียว

ถาม แล้วไงต่อไปล่ะ?

ตอบ แล้วหนูก็เห็น ตรงที่ที่เธอเคยมาทุกๆ ครั้ง เป็นเหมือนเคยมาทุกๆ ครั้ง เป็นเหมือนก้อนไฟ แล้วก็ระเบิดออกมาและในแสงสว่างนั้น เธอก็ปรากฏมาเหมือนแบบที่เคย มีหัวใจทองด้วย

ถาม เธอพูดอะไรกับหนูหรือเปล่า?

ตอบ พูดค่ะ เธอถามหนูว่า รักฉันไหม หนูก็ตอบว่า รักค่ะ เธอก็พูดต่อไปว่า รักพระบุตรของฉันไหม หนูก็ตอบอีกว่า รักค่ะ เธอเสริมว่า ทำพิธีกรรมนะ

ถาม เธออยากจะบอกอะไรกับหนูล่ะ ถึงพูดอย่างนั้น? หนูเข้าใจสิ่งที่เธอขอหรือเปล่า? (เด็กสาวยิ้ม ลังเล แล้วก็นิ่งไม่ตอบอะไร และไม่อธิบายอะไรอีก)

ผู้ ฟังคนหนึ่ง (นายแพทย์) ถามขึ้นว่า ถ้าเขาจับหนูเข้าคุกล่ะ หนูจะพูดอย่างที่หนูพูดเมื่อครั้งใหม่? แล้วยังมีผู้ถามถามเช่นเดียวกันนี้อีก 2-3 คน ผู้สังเกตการณ์ของพระเจ้าแผ่นดินเชิญให้ผมพูด ผมจึงว่าเด็กคนนี้ไม่ใช่จำเลย เราถามแกตอบ ไม่ควรจะจัดการกับแกอย่างที่เราคิดไว้

ถาม หญิงนั้น ไม่ได้พูดอะไรอีกหรือ?

ตอบ พูดค่ะ ขณะที่เธอจะจากไปเธอบอกว่า ลาก่อน

คำรับรองการประจักษ์ของพระสังฆราชแห่ง นามูร์

ถึงบรรดาพระสงฆ์ในสังฆมณฑล (ปี 1949)

ประกาศคำสั่งที่ทํากำลังจะอ่านอยู่นี้ นับเป็นวันประวัติแห่งการแสดงความคารวกิจเกี่ยวกับพระมารดาแห่งโบแรง ดังที่พวกท่านได้ทราบกันอยู่แล้ว เมื่อเราได้รับรองการแสดงความคารวกิจนี้อย่างเป็นทางการ คำประกาศของเราจึงสงวนข้อกำหนดชัดเจนอยู่ :

เราอ้างถึงว่า (ในปี 1943) ในขณะนั้นเราจึงรับรองอย่างชัดเจนไม่ได้ว่า "การประจักษ์นั้นเป็นเรื่องจริงเหนือธรรมชาติ" แต่ ต่อนั้นมา เหตุน่าสงสัยก็ค่อยๆ ลดลงไปทุกที จนมาถึงวันนี้ เฉพาะพระพักตร์พระเป็นเจ้า เรากล้ากล่าวได้ว่า ขณะนี้เรามีเครื่องหมายที่ประกาศได้อย่างมั่นใจ ทางคณะกรรมการด้านพระธรรมคำสอนของสังฆมณฑล ได้อนุญาตให้ประกาศได้แล้วว่า มีการหายโรคอย่างอัศจรรย์ 2 ราย ซึ่งได้รับเพราะการวิงวอนขอต่อพระแม่แห่งโบแรง พวกท่านคงระลึกได้ถึงเรื่องอื่นๆ ของพระมารดาแห่งโบแรง ในช่วงหลายเดือนที่ผ่านมาที่ว่า ยังมีผู้รับพระคุณทั้งทางฝ่ายกาย และวิญญาณอีกมากด้วยกัน ตั้งแต่เริ่มต้นได้รับพระคุณจากพระแม่เจ้า โดยอาศัยคำภาวนาอย่างศรัทธาร้อนรนต่อพระแม่ ก็เรื่องการหายโรคอย่างอัศจรรย์ครั้งหลังสุดนี้แหละ ที่ทำให้เรามั่นใจว่าเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติจริงใจให้เรากลายพระพรแด่พระเป็น เจ้าและพระแม่มารีอา เราสามารถยืนยันได้อย่างรอบคอบว่า พระราชินีแห่งสวรรค์ได้ปรากฏมาให้เด็ก 5 คน แห่งโบแรงเห็นจริงในระหว่างปี 1932-1933 และที่สำคัญยิ่งกว่านั้นสำหรับเราคือ การปรากฏครั้งนี้ของพระนาง พระนางได้แสดงให้เห็นดวงพระทัยเยี่ยงมารดาที่วิตกกังวลต่อเรา ได้เรียกร้องเราให้สวดภาวนามากๆ และยังคงแสดงตัวเป็นผู้เสนอทรงฤทธิ์เพื่อให้คนบาปกลับใจ ให้เราพิศวงถึงวิธีการแห่งพระญาณสอดส่องที่ได้ดำเนินมาเป็นเวลาถึง 7 ปี จนถึงวาระสุดท้ายของการสืบสวนนี้ เราได้ลงชื่อในเอกสาร เพื่อแสดงความศรัทธาร้อนรนในหัวใจของเรา ด้วยความเชื่อมั่นว่า บรรดา

สงฆ์ในสังฆมณฑลของเรา จะร่วมสมนาคุณพระเป็นเจ้าพร้อมกับเรา ในนามของสัตบุรุษทั้งหมดของเรา เราขออ้างถึงความวางใจที่ทวีมากขึ้นของเรากับพระมารดา :

โปรดเป็นพระราชินีของเหล่าลูก ลูกเป็นของพระนาง!

พี่น้องที่เคารพรักในพระคริสตเยซูและพระแม่มาเรีย

วันที่ 2 กรกฎาคม 1949

อังเดร-มารี ซารู, สังฆราชแห่งนามูร์

9. พระแม่ทรงประจักษ์ ที่บันเนอ สังฆมณฑลลิเอซ เบเลียม

ค.ศ.1933 แม่พระทรงประจักษ์ ที่บันเนอ

ปี 1933 หลังจากการประจักษ์ครั้งสุดท้ายที่โบแรงได้ 12 วัน ...ที่หมู่บ้านชาวเบเลียมเล็กๆ ประมาณ 100 ครอบครัว พวกเขาเฝ้าดูชีพเลี้ยงสัตว์และเพาะปลูกในที่ดินที่ไม่มีผู้ใดเป็นเจ้าของโดย เฉพาะ แต่เป็นของกลางสำหรับคนยากจนอยู่อาศัยร่วมกัน ห่างจากวัด 1 กม.

มีครอบครัวหนึ่งที่ยากจนมาก หัวหน้าครอบครัวคือนายจูเลียน เบโก เป็นกรรมกรที่ชื่อตรง ภรรยาต้องตรากตรำทำงานให้การเลี้ยงดูลูกๆ ถึง 7 คน ด.ญ. มารีแอด เบโก คนหัวปี อายุ 12 ขวบ เกิดวันที่ 25 มีนาคม 1921 ตรงกับวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์และเป็นวันแม่พระรับสาร เธอไม่ได้เรียนหนังสือหรือเรียนคำสอนมากนัก เธอไม่ได้ไปวัดและคงจะยังมิได้รับศีลมหาสนิทครั้งแรกด้วย เป็นเด็กรักสงบ ชอบครุ่นคิดและไม่ฉลาดนัก

วันอาทิตย์ที่ 15 มกราคม ตอนค่ำ 19.00 น. ขณะที่มารีแอดมองออกไปทางหน้าต่าง ก็แลเห็นแสงสลัวๆ และต่อมาก็ "แลเห็นชัด เป็นภาพสตรีผู้หนึ่ง มีแสงเป็นประกายกำลึงยื่นและมองมายังเธอ พลังยืมให้ " เป็นสตรีสาว งดงามมาก สวมอาภรณ์สีขาวยาวลงมากลุมเท้าซ้าย , ส่วนเท้าขวาเปลือยมีกุหลาบทองคำประดับไว้ดอกหนึ่ง, มีผ้าคลุมศีรษะผืนใหญ่, คาดรัดปะคดสีน้ำเงิน ตอนปลายแขนขวามีสายประคำสีขาวห้อยอยู่ ทุกสิ่งที่แลเห็นนั้นรุ่งโรจน์ยิ่งกว่าดวงอาทิตย์" ผู้ที่ประจักษ์มาทำสัญญาณให้เข้าไปหา แต่มารดาของเธอห้ามและปิดประตูใส่กุญแจไว้

วันที่ 18 มกราคม พระนางพรหมจารีกลับมาอีก และกล่าวกับหนูน้อยถึงน้ำพุแห่งหนึ่ง

วันที่ 19 มกราคม มารีแอด ถามว่า "พระนางคือผู้ใด?"

คำตอบคือ "ฉันคือพระนางพรหมจารีของคนยากจน" และอีกคำถามหนึ่งเกี่ยวกับน้ำพุที่กล่าวถึงในวันก่อนก็ได้รับคำตอบว่า "น้ำพุนี้มีไว้สำหรับทุกชาติ...เพื่อบรรเทาผู้เจ็บป่วย"

วันที่ 20 แม่พระทรงขอให้สร้างวัดน้อยขึ้นหลังหนึ่ง..จากนั้นการประจักษ์ก็หยุดไป...

จนถึงวันที่ 11 กุมภาพันธ์ หนูมารีแอด รู้สึกผิดหวังบ้าง แต่ทุกคำไม่วาดินฟ้าอากาศจะเป็นเช่นไร เธอจะสวดสายประคำรออยู่ จนถึงวันนั้น ตรงกับวันครบรอบปีที่ 75 แห่งประจักษ์ของแม่พระครั้งแรกที่เมืองลอร์ด การประจักษ์จึงเริ่มขึ้นอีกครั้งหนึ่ง และครั้งนี้ พระนางทรงกล่าวแก่มารีแอดว่า

"ฉันมาเพื่อปิดเป้าความทุกข์ยาก"

วันที่ 15 กุมภาพันธ์ พระนางพรหมจารีทรงบอกความลับข้อหนึ่งแก่มารีแอด "หนูจะต้องไม่บอกเรื่องนี้แก่ใครเลย แม้แต่กับคุณพ่อหรือคุณแม่..."

วันที่ 20 กุมภาพันธ์ แม่พระทรงแนะนำให้มารีแอดสวดภาวนามากๆ

และในวันที่ 2 มีนาคม ซึ่งเป็นการประจักษ์ครั้งสุดท้าย พระนางทรงยืนยันกับเธอว่า

"ฉันคือมารดาพระผู้ไถ่, มารดาพระเจ้า, จงสวดภาวนามากๆ ลาก่อนนะ"

สภาพเรียบๆ ที่ไม่มีพิธีรีตองในการประจักษ์ที่บันเนอ ชวนชวนเราให้คิดถึงสภาพที่นาซาเร็ธ ซึ่งพระนางพรหมจารีเจริญชีวิตเป็นคนยากจน ท่ามกลางพวกคนยากจน ...

แต่ครั้งนี้พระนางประจักษ์มาในยุคที่คนจนไม่ยอมยอมรับสภาพของตน และต้องการปฏิวัติเปลี่ยนแปลง, พระนางเสด็จมาในขณะที่ชนหมู่มากกำลังถูกผลักดันไปสู่สิ่งที่ผิด และเข้าใจผิดว่าสิ่งที่เข้าไปหา นั่นคือยาบำบัดความทุกข์ของพวกตนในการยึดถือ ลัทธิการปฏิวัติ พระนางประจักษ์ที่บันเนอ เพื่อเตือนให้เราทราบ ว่า พระนางแต่ผู้เดียว สามารถขจัดปิดเป้าความทุกข์ยากต่างๆ ได้ เพราะพระนางทรงเป็นคนกลาง แจกจ่ายพระหรรษทานทั้งหลาย พระนางทรงประกาศว่า

"ฉันคือพระนางพรหมจารีของคนยากจน" แล้วตรัสต่อไปว่า "ฉันมาเพื่อปิดเป้าความทุกข์ร้อน"

และที่สุดในการประจักษ์ครั้งสุดท้าย พระนางทรงเตือนให้ระลึกว่า

"พระนางคือ ผู้ที่ดำรงตำแหน่งต่างๆ ที่มีสิทธิแจกจ่ายขุมทรัพย์สวรรค์แก่พวกเราทั้งหลาย

โดยทรงกล่าวว่า "ฉันคือมารดาพระผู้ไถ่, มารดาพระเจ้า จงสวดภาวนามากๆ เกิด"

พระสังฆราชแห่งเมืองลิเอซ ประกาศรับรองการประจักษ์นี้ เมื่อ วันที่ 19 มีนาคม 1942

ในปัจจุบันการถวายคารวักแด่แม่พระที่บันเนอ ได้แผ่ไปอย่างกว้างขวาง มีผู้คนจากแดนไกลมาจาริกแสวงบุญกันมากมาย คนยากจนจำนวนล้านที่กระจายอยู่ตามทวีปต่างๆ ทั้ง 5 ทวีป ได้มาร่วมสวดภาวนาเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เช่นนี้แหละจะเห็นได้ว่า บันเนอ มีลักษณะของความ เป็นสากล

ดังที่พระนางพรหมจารีทรงประกาศว่า "น้ำพุนี้มีไว้สำหรับชนทุกชาติ"

ที่มา <https://newmana.com/phpbb/viewtopic.php?t=15927>

<http://www.reocities.com/prakobkit/mary/appear.html>